

Dziennik Urzędowy C 10

Unii Europejskiej

Tom 49

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

14 stycznia 2006

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść	Strona
	I Informacje	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2006/C 10/01	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2005 r. w sprawie C-293/02 Jersey Produce Marketing Organisation Ltd przeciwko Komisja Wspólnot Europejskich (Przepisy dotyczące wywozu ziemniaków z Jersey do Zjednoczonego Królestwa — Akt przystąpienia z 1972 r. — Protokół nr 3 w sprawie Wysp Normandzkich i Wyspy Man — Rozporządzenie nr 706/73 — Artykuły 23 WE, 25 WE i 29 WE — Opłaty o skutku równoważnym do cel — Środki o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych)	1
2006/C 10/02	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-307/03 Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EFOGR — Rozliczenie rachunków — Decyzja 2003/364/WE — Rośliny uprawne — Kontrola dokonywana na miejscu — Zwrot pomocy wypłaconej z tytułu powierzchni niekwalifikujących się — Nieprawdziwe oświadczenia)	2
2006/C 10/03	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-432/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuły 28 i 30 WE — Dyrektywa 89/106/EWG — Decyzja nr 3052/95/WE — Krajowa procedura oceny zgodności — Nieuwzględnienie certyfikatów zgodności wystawionych w innych Państwach Członkowskich — Wyroby budowlane)	2
2006/C 10/04	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 listopada 2005 r. w sprawie C-443/03 Götz Leffler przeciwko Berlin Chemie AG (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych — Brak tłumaczenia dokumentu — Skutki)	2
2006/C 10/05	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-29/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuł 8, art. 11 ust. 1 i art. 15 ust. 2 dyrektywy 92/50/EWG — Procedura udzielania zamówień publicznych na usługi — Umowa o usuwanie odpadów — Brak postępowania przetargowego)	3
2006/C 10/06	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-197/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Podatki obciążające spożycie wyrobów tytoniowych — Opodatkowanie według różnych stawek papierosów i tytoniu zrolowanego „West Single Packs”)	3

2006/C 10/07	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-316/04 Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie przeciwko College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (wniosek College van Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Zezwolenie na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin i produktów biobójczych — Dyrektywa 91/414/EWG — Art. 8 — Dyrektywa 98/8/WE — Art. 16 — Uprawnienia Państw Członkowskich w okresie przejściowym) 4	4
2006/C 10/08	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-385/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/16/WE — Sieci transeuropejskie — Interoperacyjność transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 4	4
2006/C 10/09	Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 15 września 2005 r. w sprawie C-112/04 P Marlines SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Artykuł 85 ust. 1 Traktatu WE (obecnie art. 81 ust. 1 WE) — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i praktyki uzgodnione — Porozumienia między przedsiębiorstwami — Dowód uczestnictwa przedsiębiorstwa w spotkaniach o charakterze antykonkurencyjnym) 5	5
2006/C 10/10	Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 października 2005 r. w sprawie C-328/04 (wniosek Fővárosi Bíróság o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): postępowanie karne przeciwko Attili Vajnai (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wykładnia zasady niedyskryminacji — Przepisy krajowe zabraniające pod groźbą kary publicznego używania symbolu w postaci czerwonej gwiazdy pięcioramiennej — Brak właściwości Trybunału) 5	5
2006/C 10/11	Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 16 września 2005 r. w sprawie C-342/04 P Jürgen Schmoldt i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Wyroby budowlane — Zharmonizowane normy i przepisy techniczne — Normy izolacji termicznej) 5	5
2006/C 10/12	Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 października 2005 r. w sprawie C-2/05 SA: Names BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich) 6	6
2006/C 10/13	Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 października 2005 r. w sprawie C-3/05 SA Agencja Statystyczna Republiki Kazachstanu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich) 6	6
2006/C 10/14	Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 października 2005 r. w sprawie C-4/05 SA Alt Ylmy — Ömümcilik Paydarlar Jemgyyeti przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich) 7	7
2006/C 10/15	Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2005 r. w sprawie C- 256/05 (wniosek Telekom-Control-Kommission o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) Telekom Austria AG, uprzednio Post & Telekom Austria AG (Pytania prejudycjalne — Właściwość Trybunału — Skierowanie sprawy do Trybunału — Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Wspólne ramy regulacyjne — Rynek usług tranzytowych) 7	7
2006/C 10/16	Sprawa C-368/05 P: Odwołanie od postanowienia wydanego w dniu 22 lipca 2005 r. przez drugą izbę Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-376/04 Polyelectrolyte Producers Group przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Polyelectrolyte Producers Group w dniu 5 października 2005 r. 7	7
2006/C 10/17	Sprawa C-371/05: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej 8	8

2006/C 10/18	Sprawy C-376/05 i C-377/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami z dnia 26 lipca 2005 r. przez Bundesgerichtshof w sprawach A. Brünsteiner GmbH (C-376/05) i Autohaus Hilgert GmbH (C-377/05) przeciwko Bayerische Motorenwerke AG	8
2006/C 10/19	Sprawa C-380/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie Centro Europa 7 s.r.l. przeciwko Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i Direzione generale Autorizzazioni e Concessioni Ministero delle Comunicazioni	9
2006/C 10/20	Sprawa C-381/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Bruxelles z dnia 13 października 2005 r. w sprawie De Landtsheer Emmanuel SA przeciwko Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, w skrócie CIVC, i Veuve Clixquet Ponsardin SA	10
2006/C 10/21	Sprawa C-383/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation w Belgii z dnia 7 października 2005 r. w sprawie Raffaele Talotta przeciwko państwu belgijskiemu	11
2006/C 10/22	Sprawa C-386/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 28 września 2005 r. w sprawie Color Drack GmbH przeciwko Lexx International Vertriebs GmbH	11
2006/C 10/23	Sprawa C-389/05: Skarga wniesiona w dniu 27 października 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	12
2006/C 10/24	Sprawa C-391/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 30 sierpnia 2005 r. w sprawie Jan de Nul N.V. przeciwko Hauptzollamt Oldenburg	12
2006/C 10/25	Sprawa C-392/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Symvoulio tis Epikrateias z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie Alevizos przeciwko Ypourgos Oikonomikon	13
2006/C 10/26	Sprawa C-393/05: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	13
2006/C 10/27	Sprawa C-395/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Viterbo z dnia 25 października 2005 r. wydanym w postępowaniu karnym przeciwko Antonello D'Antonio i innym	14
2006/C 10/28	Sprawa C-397/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Palermo z dnia 19 października 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Marii Grazii Di Maggio i Salvatore Buccoli	14
2006/C 10/29	Sprawa C-403/05: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2005 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	14
2006/C 10/30	Sprawa C-404/05: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	15
2006/C 10/31	Sprawa C-409/05: Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	16
2006/C 10/32	Sprawa C-414/05: Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	16
2006/C 10/33	Sprawa C-416/05: Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	17

2006/C 10/34	Sprawa C-417/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-272/03 M. D. Fernández Gómez przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 24 listopada 2005 r.	17
2006/C 10/35	Sprawa C-424/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-72/04, S. Hosman-Chevalier przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 29 listopada 2005 r.	18
	SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI	
2006/C 10/36	Izba odwoławcza	19
2006/C 10/37	Sprawa T-154/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 października 2005 r. — Biofarma przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe ARTEX — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ALREX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	19
2006/C 10/38	Sprawa T-275/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 listopada 2005 r. — Focus Magazin Verlag GmbH przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego Hi-FOCuS — Wcześniejszy krajowy słowny znak towarowy FOCUS — Zakres badania przeprowadzanego przez Izbę Odwoławczą — Ocena dowodów przedstawionych przed Izbą Odwoławczą)	19
2006/C 10/39	Sprawa T-145/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 listopada 2005 r. — Righini przeciwko Komisji (Urzędnicy — Pracownicy zatrudnieni na czas określony — Grupa i stopień zaszerogowania — Zaszerogowanie w wyższej grupie)	20
2006/C 10/40	Sprawa T-28/02: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 października 2005 r. — First Data i in. przeciwko Komisji (Konkurencja — Artykuł 81 WE — System kart płatniczych Visa — Zasada zabraniająca włączania sprzedawców do systemu bez wydawania kart — Atest negatywny — Zasada zniesiona w trakcie postępowania — Interes prawny — Umorzenie postępowania)	20
2006/C 10/41	Sprawa T-124/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 października 2005 r. — Ouariachi/Komisja Wspólnot Europejskich (Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie — Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Szkoda i krzywda wyrządzona przez pracownika przy wykonywaniu jego funkcji — Brak związku przyczynowego)	21
2006/C 10/42	Sprawa T-89/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 października 2005 r. — GAEC Salat przeciwko Komisji (Skarga na bezczynność — Skarga dotycząca chronionej nazwy pochodzenia „Salers” — Rozporządzenie (WE) nr 828/2003 — Zajęcie stanowiska przez Komisję — Oczywista niedopuszczalność)	21
2006/C 10/43	Sprawa T-374/05: Skarga wniesiona w dniu 6 października 2005 r. — Schierhorst przeciwko Komisji	21
2006/C 10/44	Sprawa T-377/05: Skarga wniesiona w dniu 5 października 2005 r. — Seegmuller przeciwko Komisji	22
2006/C 10/45	Sprawa T-378/05: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2005 r. — Marengo przeciwko Komisji	22
2006/C 10/46	Sprawa T-379/05: Skarga wniesiona w dniu 14 października 2005 r. — Zuffa przeciwko OHIM	23
2006/C 10/47	Sprawa T-380/05: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2005 r. — Buendía Sierra przeciwko Komisji	24
2006/C 10/48	Sprawa T-381/05: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2005 r. — Di Bucci przeciwko Komisji	24
2006/C 10/49	Sprawa T-386/05: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2005 r. — Wilms przeciwko Komisji	25

2006/C 10/50	Sprawa T-387/05: Skarga wniesiona w dniu 13 października 2005 r. — Chatziioannidou przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	25
2006/C 10/51	Sprawa T-388/05: Skarga wniesiona w dniu 20 października 2005 r. — Grünheid przeciwko Komisji	26
2006/C 10/52	Sprawa T-389/05: Skarga wniesiona w dniu 20 października 2005 r. — Ole Eistrup przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	26
2006/C 10/53	Sprawa T-393/05: Skarga wniesiona w dniu 17 października 2005 r. — Pickering przeciwko Komisji	27
2006/C 10/54	Sprawa T-394/05: Skarga wniesiona w dniu 17 października 2005 r. — Valero Jordana przeciwko Komisji	27
2006/C 10/55	Sprawa T-398/05: Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2005 r. — Tesoka przeciwko Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy	28
2006/C 10/56	Sprawa T-399/05: Skarga wniesiona w dniu 21 października 2005 r. — Wils przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	28
2006/C 10/57	Sprawa T-403/05: Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2005 r. — MyTravel Group plc przeciwko Komisji	29
2006/C 10/58	Sprawa T-406/05: Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2005 r. — Cavallaro przeciwko Komisji	30

II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2006/C 10/59	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 330 z 24.12.2005.	31
--------------	---	----

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 8 listopada 2005 r.

w sprawie C-293/02 Jersey Produce Marketing Organisation Ltd przeciwko Komisja Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Przepisy dotyczące wywozu ziemniaków z Jersey do Zjednoczonego Królestwa — Akt przystąpienia z 1972 r. — Protokół nr 3 w sprawie Wysp Normandzkich i Wyspy Man — Rozporządzenie nr 706/73 — Artykuły 23 WE, 25 WE i 29 WE — Opłaty o skutku równoważnym do cel — Środki o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych)

(2006/C 10/01)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-293/02, mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Royal Court of Jersey (Wyspy Normandzkie) postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 13 sierpnia 2002 r., w postępowaniu **Jersey Produce Marketing Organisation Ltd** przeciwko **States of Jersey** i **Jersey Potato Export Marketing Board**, przy udziale: **Top Produce Ltd** i **Fairview Farm Ltd**, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, J. Malenovský, prezesi izb, J.-P. Puissech, R. Schintgen, N. Colneric (sprawozdawca), S. von Bahr, G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Klučka i U. Lohmus, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 8 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Wykładni przepisów art. 29 WE w związku z art. 1 protokołu nr 3 w sprawie Wysp Normandzkich i Wyspy Man załączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i dostosowań w Traktatach należy dokonywać w ten

sposób, że stoją z nimi w sprzeczności przepisy takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które:

— po pierwsze, pod rygorem sankcji zakazują producentom z Jersey oferowania w celu wywozu lub wywożenia ich ziemniaków na rynek Zjednoczonego Królestwa, jeśli nie są oni zarejestrowani w podmiocie takim jak PEMB i jeśli nie zawarli z nim umowy mającej w szczególności określić powierzchnie, które mogą zostać obsadzone w celu wywozu uzyskanych z nich zbiorów, a także tożsamość zatwierdzonych nabywców tych zbiorów, oraz,

— po drugie, także pod rygorem sankcji, zakazuje wszystkim podmiotom wprowadzającym do obrotu dokonywania wywozu, jeśli nie zawarły one z tym samym podmiotem umowy o zarządzanie mającej w szczególności określić tożsamość zbierających, u których są one uprawnione się zaopatrywać.

2) Wykładni przepisów art. 23 WE w związku z 25 WE oraz art. 1 protokołu nr 3 należy dokonywać w ten sposób, że stoją z nimi w sprzeczności przepisy takie jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które przyznają podmiotowi takiemu jak PEMB uprawnienie do nakładania na producentów ziemniaków na Jersey obowiązku zapłaty składki, której wysokość jest ustalana w zależności od wyprodukowanej przez zainteresowanych ilości ziemniaków, wywiezionej do Zjednoczonego Królestwa.

1) W sprzeczności z prawem wspólnotowym stoi pobrana na tych samych warunkach składka, której wysokość jest jednak ustalana przez taki podmiot w zależności od powierzchni rolnej przeznaczonej przez zainteresowanych na uprawę ziemniaków w stopniu, w jakim otrzymane z tego tytułu dochody służą finansowaniu prowadzonych przez ten podmiot, z naruszeniem art. 29 WE, działań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 12.10.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 10 listopada 2005 r.

w sprawie C-307/03 **Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich** ⁽¹⁾**(EFOGR — Rozliczenie rachunków — Decyzja 2003/364/WE — Rośliny uprawne — Kontrola dokonywana na miejscu — Zwrot pomocy wypłaconej z tytułu powierzchni niekwalifikujących się — Nieprawdziwe oświadczenia)**

(2006/C 10/02)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-307/03, **Republika Włoska** (pełnomocnicy: I. Braguglia i I. Fiorilli) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: C. Cattabriga i L. Visaggio), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 18 lipca 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, K. Lenaerts, J.N. Cunha Rodrigues, E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 20.9.2003.**WYROK TRYBUNAŁU**

(pierwsza izba)

z dnia 10 listopada 2005 r.

w sprawie C-432/03 **Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej** ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuły 28 i 30 WE — Dyrektywa 89/106/EWG — Decyzja nr 3052/95/WE — Krajowa procedura oceny zgodności — Nieuwzględnienie certyfikatów zgodności wystawionych w innych Państwach Członkowskich — Wyroby budowlane)**

(2006/C 10/03)

(Język postępowania: portugalski)

W sprawie C-432/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 10 października 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: A. Caeiros) przeciwko **Republice Portugalskiej** (pełnomocnik L.

Fernandes oraz N. Ruiz, advogado), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Schiemann, N. Colneric, K. Lenaerts (sprawozdawca) i E. Juhász, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 10 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie uwzględniając certyfikatów zgodności wydanych przez inne Państwa Członkowskie przy dokonywaniu, na podstawie art. 17 ogólnych zasad dotyczących budownictwa miejskiego przyjętych rozporządzeniem z mocą ustawy nr 38/382 z dnia 7 sierpnia 1951 r., oceny zgodności rur polietylenowych importowanych z innych Państw Członkowskich oraz nie powiadamiając o tym Komisji Wspólnot Europejskich, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 i 30 WE oraz na mocy art. 1 i art. 4 ust. 2 decyzji nr 3052/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1995 r. ustanawiającej procedurę wymiany informacji w sprawie krajowych środków wprowadzających odstępstwa od zasady swobodnego przepływu towarów we Wspólnocie.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 13.12.2003**WYROK TRYBUNAŁU**

(wielka izba)

z dnia 8 listopada 2005 r.

w sprawie C-443/03 **Götz Leffler przeciwko Berlin Chemie AG** ⁽¹⁾ (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)**(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych — Brak tłumaczenia dokumentu — Skutki)**

(2006/C 10/04)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-443/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 68 i 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden, postanowieniem z dnia 17 października 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 października 2003 r., w postępowaniu: **Götz Leffler** przeciwko **Berlin Chemie AG**, Trybunał (wielka izba), w składzie: Prezes V. Skouris, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca) i J. Malenovský, prezesi izb, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet i M. Ilešič, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M. Ferreira, wydał w dniu 8 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1348/2000 w sprawie doręczania dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych w Państwach Członkowskich należy interpretować w ten sposób, że jeżeli odbiorca dokumentu odmawia jego przyjęcia ze względu na to, że dokument nie został sporządzony ani w języku urzędowym Państwa Członkowskiego przyjmującego, ani w języku urzędowym Państwa Członkowskiego przekazującego, który odbiorca rozumie, wysyłający ma możliwość usunięcia tego braku poprzez nadesłanie żadanego tłumaczenia.

2. Artykuł 8 rozporządzenia nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli odbiorca odmówi przyjęcia dokumentu ze względu na to, że dokument ten nie został sporządzony w języku urzędowym Państwa Członkowskiego przyjmującego ani w języku urzędowym Państwa Członkowskiego przekazującego, który odbiorca rozumie, usunięcie uchybienia poprzez przesłanie tłumaczenia dokumentu następuje w sposób przewidziany w rozporządzeniu nr 1348/2000 i tak szybko jak to możliwe.

W celu rozwiązania problemów związanych ze sposobem usunięcia uchybienia w postaci braku tłumaczenia, których, zgodnie z wykładnią Trybunału, nie porusza rozporządzenie nr 1348/2000, sąd krajowy stosuje swoje krajowe prawo proceduralne, czuwając nad zagwarantowaniem pełnej skuteczności rozporządzenia zgodnie z jego celem.

(¹) Dz.U. C 304 z 13.12.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 10 listopada 2005 r.

w sprawie C-29/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuł 8, art. 11 ust. 1 i art. 15 ust. 2 dyrektywy 92/50/EWG — Procedura udzielania zamówień publicznych na usługi — Umowa o usuwanie odpadów — Brak postępowania przetargowego)

(2006/C 10/05)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-29/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 28 stycznia 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: K. Wiedner) przeciwko **Republice Austrii** (pełnomocnik: M. Fruhmann), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Schiemann (sprawozdawca), J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts i M. Ilešić, sędziowie, rzecznik generalny: L. A.

Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Ponieważ umowa o usuwanie odpadów w gminie Mödling zawarta została z naruszeniem zasad postępowania i publikacji określonych łącznie w art. 8, art. 11 ust. 1 i art. 15 ust. 2 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy.

2. Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 71 z 20.3.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 10 listopada 2005 r.

w sprawie C-197/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Podatki obciążające spożycie wyrobów tytoniowych — Opodatkowanie według różnych stawek papierosów i tytoniu zrolowanego „West Single Packs”)

(2006/C 10/06)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-197/04, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, wniesioną w dniu 30 kwietnia 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (K. Gross) przeciwko **Republice Federalnej Niemiec** (C-D. Quassowski, A. Tiemann i U. Forshoff), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts, E. Juhász, M. Ilešić oraz E. Levits (sprawozdawca), rzecznik generalny F. G. Jacobs, sekretarz M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 10 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Stosując do tytoniu zrolowanego sprzedawanego pod nazwą „West Single Packs” stawkę podatku nakładanego na tytoń drobnokrojony przeznaczony do skracania papierosów, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na [obciążających] spożycie wyrobów tytoniowych i art. 2 akapit pierwszy dyrektywy Rady 92/79 EWG w sprawie zbliżenia podatków od papierosów.

- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 168 z 26.06.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 listopada 2005 r.

w sprawie C-316/04 Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie przeciwko College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (¹) (wniosek College van Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Zezwolenie na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin i produktów biobójczych — Dyrektywa 91/414/EWG — Art. 8 — Dyrektywa 98/8/WE — Art. 16 — Uprawnienia Państw Członkowskich w okresie przejściowym)

(2006/C 10/07)

(język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-316/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy), postanowieniem z dnia 22 lipca 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 lipca 2004 r., w postępowaniu: Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie przeciwko College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen, przy udziale: 3M Nederland BV i in., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk, R. Schintgen, G. Arestis i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 10 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Wykładni art. 16 ust. 1 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych należy dokonywać w ten sposób, że nie wprowadza on obowiązku „standstill”. Jednakże art. 10 akapit drugi WE w związku z art. 249 akapit trzeci WE jak również dyrektywa 98/8 nakazują, by w okresie przejściowym Państwa Członkowskie powstrzymały się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby poważnie utrudnić osiągnięcie rezultatów przewidzianych w dyrektywie.
- 2) Wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG Rady z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, należy dokonywać w ten sposób, że jeżeli Państwo

Członkowskie dopuszcza do obrotu na swym terytorium środki ochrony roślin zawierające substancje czynne nie wymienione w załączniku I tej dyrektywy, a znajdujące się w obrocie dwa lata po notyfikacji tej dyrektywy, nie musi ono stosować się do postanowień art. 4 lub art. 8 ust. 3 tej dyrektywy.

- 3) Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 98/8 ma takie samo znaczenie jak art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414.
- 4) Na piąte pytanie należy zatem odpowiedzieć, że do sądu odsyłającego należy ocena czy badanie, o którym mowa w art. 25d ustawy o pestycydach (Bestrijdingsmiddelenwet) z 1962 r. odpowiada wszystkim elementom charakteryzującym przegląd w rozumieniu art. 8 ust. 3 dyrektywy 91/414.
- 5) Wykładni art. 8 ust. 3 dyrektywy 91/414 należy dokonywać w ten sposób, że zawiera on wyłącznie postanowienia dotyczące dostarczania danych przed przeglądem.
- 6) Nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pierwsze pytanie.

(¹) Dz.U. C 239 z 25.09.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 10 listopada 2005 r.

w sprawie C-385/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/16/WE — Sieci transeuropejskie — Interoperacyjność transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2006/C 10/08)

(język postępowania: angielski)

W sprawie C-385/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 7 września 2004 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: W. Wils) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: C. White), Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Schiemann, prezes izby, K. Lenaerts i E. Levits (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: L.A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 262 z 23.10.2004

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 15 września 2005 r.

w sprawie C-112/04 P **Marlines SA** przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Odwołanie — Artykuł 85 ust. 1 Traktatu WE (obecnie art. 81 ust. 1 WE) — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i praktyki uzgodnione — Porozumienia między przedsiębiorstwami — Dowód uczestnictwa przedsiębiorstwa w spotkaniach o charakterze antykonkurencyjnym)

(2006/C 10/09)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-112/04 P mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 3 marca 2004 r., **Marlines SA** (adwokaci: D. Papatheofanous i A. Anagnostou), w której drugą stroną była **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: R. Lyl i T. Christoforou), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, A. La Pergola i J.-P. Puissochet (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 września 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1. Odwołanie zostaje w części oddalone jako oczywiście bezzasadne i w części odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne.
2. **Marlines SA** zostaje obciążona kosztami postępowania w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 6 października 2005 r.

w sprawie C-328/04 (wniosek **Fővárosi Bíróság** o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): postępowanie karne przeciwko **Attili Vajnai** (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wykładnia zasady niedyskryminacji — Przepisy krajowe zabraniające pod groźbą kary publicznego używania symbolu w postaci czerwonej gwiazdy pięcioramiennej — Brak właściwości Trybunału)

(2006/C 10/10)

(Język postępowania: węgierski)

W sprawie C-328/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez **Fővárosi Bíróság** postanowieniem z dnia 24 czerwca 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 28 lipca 2004 r., w postępowaniu karnym przeciwko **Attili Vajnai**, Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, K. Schiemann (sprawozdawca) i E. Juhász, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 6 października 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedstawione przez **Fővárosi Bíróság** (Węgry) postanowieniem z dnia 24 czerwca 2004 r.

(¹) Dz.U. C 262 z 23.10.2004.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 16 września 2005 r.

w sprawie C-342/04 P **Jürgen Schmoldt i in.** przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Odwołanie — Wyroby budowlane — Zharmonizowane normy i przepisy techniczne — Normy izolacji termicznej)

(2006/C 10/11)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-342/04 P, mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w

dniu 10 sierpnia 2004 r. przez **Jürgena Schmoldta**, zamieszkałego w Dallgow-Döberitz (Niemcy), **Hauptverband der Deutschen Bauindustrie eV**, z siedzibą w Berlinie (Niemcy) i **Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG**, z siedzibą w Bremie (Niemcy) (adwokat: H.-P. Schneider), w której drugą stroną jest **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: B. Schima, wspierany przez adwokata A. Böhlkego), Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J. Makarczyk (sprawozdawca) i P. Küris, sędziowie; rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 16 września 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1. *Odwołanie zostaje oddalone.*

2. *J. Schmoldt, Hauptverband der Deutschen Bauindustrie eV i Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG zostają obciążeni kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 262 z 23.10.2004

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 13 października 2005 r.

w sprawie C-2/05 SA: **Names BV** przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich)

(2006/C 10/12)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-2/05 SA mającej za przedmiot wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich, złożony w dniu 28 stycznia 2005 r., **Names BV**, z siedzibą w Hazerswoude-Rijndijk (Niderlandy), (adwokat: R. Nathan) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**, (pełnomocnicy: J.-F. Pasquier i E. Manhaeve), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca), A. La Pergola, J.-P. Puissochet i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: Ch. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 13 października 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1. *Postępowanie zostaje umorzone.*

2. *Każda ze stron ponosi własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 82 z 2.4.2005.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 13 października 2005 r.

w sprawie C-3/05 SA **Agencja Statystyczna Republiki Kazachstanu** przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich)

(2006/C 10/13)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-3/05 SA mającej za przedmiot wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich, złożony w dniu 28 stycznia 2005 r., **Agencja Statystyczna Republiki Kazachstanu**, z siedzibą w Ałmaty (Kazachstan), (adwokat: R. Nathan) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**, (pełnomocnicy: J.-F. Pasquier i E. Manhaeve), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca), A. La Pergola, J.-P. Puissochet i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: Ch. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 13 października 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1. *Postępowanie zostaje umorzone.*

2. *Każda ze stron ponosi własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 82 z 2.4.2005.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 13 października 2005 r.

w sprawie C-4/05 SA Alt Ylmy — Ömümcilik Paydarlar Jemgyyeti przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich)

(2006/C 10/14)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-4/05 SA mającej za przedmiot wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia w stosunku do Komisji Wspólnot Europejskich, złożony w dniu 9 marca 2005 r., **Alt Ylmy — Ömümcilik Paydarlar Jemgyyeti**, z siedzibą w Ashgabat (Turkmenistan), (adwokat: R. Nathan) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**, (pełnomocnicy: J-F. Pasquier i E. Manhaeve), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca), A. La Pergola, J.-P. Puissochet i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: Ch. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 13 października 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

1. Postępowanie zostaje umorzone.
2. Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 6 października 2005 r.

w sprawie C- 256/05 (wniosek Telekom-Control-Kommission o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) Telekom Austria AG, uprzednio Post & Telekom Austria AG ⁽¹⁾

(Pytania prejudycjalne — Właściwość Trybunału — Skierowanie sprawy do Trybunału — Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Wspólne ramy regulacyjne — Rynek usług tranzytowych)

(2006/C 10/15)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-256/05, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie preju-

dycjalnym, złożony przez Telekom-Control-Kommission (Austria), postanowieniem z dnia 13 czerwca 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 czerwca 2005 r., w postępowaniu **Telekom Austria AG, uprzednio Post & Telekom Austria AG**, Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, P. Kūris (sprawozdawca) i G. Arestis, sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 6 października 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie skierowane przez Telekom-Control-Kommission postanowieniem z dnia 13 czerwca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 20.8.2005.

Odwołanie od postanowienia wydanego w dniu 22 lipca 2005 r. przez drugą izbę Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-376/04 Polyelectrolyte Producers Group przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Polyelectrolyte Producers Group w dniu 5 października 2005 r.

(Sprawa C-368/05 P)

(2006/C 10/16)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 5 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości wpłynęło odwołanie Polyelectrolyte Producers Group, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowanego przez adwokatów Koena Van Maldegema i Claudio Mereu'a, od postanowienia wydanego w dniu 22 lipca 2005 r. przez drugą izbę Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-376/04 Polyelectrolyte Producers Group przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 lipca 2005 r. w sprawie T-376/04;
- uznanie skargi wniesionej przez wnoszącego odwołanie w sprawie T-376/04 za dopuszczalną;
- rozstrzygnięcie sprawy lub ewentualnie odesłanie jej do Sądu Pierwszej Instancji; oraz
- obciążenie Rady Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich kosztami obu postępowań.

Zarzuty i główne argumenty:

Wnoszący odwołanie twierdzi, że postanowienie, w którym Sąd Pierwszej Instancji odrzucił jego skargę jako niedopuszczalną należy uchylić z następujących powodów:

- a) postanowienie nie czyni zadość obowiązкови uzasadnienia;
- b) Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd w ocenie z prawnego punktu widzenia stanu faktycznego sprawy;
- c) postanowienie narusza prawo pełnej i skutecznej ochrony sądowej oraz prawo do przedstawienia stanowiska.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-371/05)

(2006/C 10/17)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 7 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabrigę, X. Lewisa i L. Visaggia, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wobec okoliczności że Comune di Mantova powierzyła, w sposób bezpośredni i z pominięciem uprzedniego opublikowania odpowiedniego ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, zarządzanie, konserwację i rozwój wewnętrznego systemu informatycznego spółce A.S.I. S.p.A., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie dyrektywy 92/50/EWG, a w szczególności art. 11 i 15 ust. 2 tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. W następstwie wniesionej do niej skargi Komisja dowiedziała się o umowie zawartej w dniu 2 grudnia 1997 r., na podstawie której Comune di Mantova powierzyła, w sposób bezpośredni i z pominięciem uprzedniego opublikowania ogłoszenia o zamówieniu, zarządzanie, konserwację i rozwój wewnętrznego systemu informatycznego spółce Azienda Servizi Informativi (zwanej dalej „A.S.I.”) S.p.A., w której posiada udziały. Umowę tą zawarto na okres piętnastu lat, do 31 grudnia 2012 r.
2. Komisja twierdzi, że powierzenie spółce A.S.I. S.p.A. systemu informatycznego Comune di Mantova stanowi zamówienie publiczne na usługi, do którego ma zastosowanie dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się

do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (¹). W niniejszej sprawie należało zatem zastosować procedurę udzielenia zamówienia zgodnie z postanowieniami tej dyrektywy, a w szczególności dokonać publikacji odpowiedniego ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, zgodnie z art. 11 i 15 ust. 2 tej dyrektywy.

3. Ponadto zdaniem skarżącej władze włoskie nie przedstawiły wystarczających dowodów w celu wykazania, że w świetle ogółu stosunków prawnych łączących Comune i spółkę, której powierzono świadczenie usług, jak również w świetle działalności wykonywanej przez tą ostatnią, sporne powierzenie świadczenia usług stanowi operację całkowicie „wewnętrzną” (lub *In House Providing*), wyłączonej z zakresu stosowania dyrektyw wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych.

(¹) Dz.U. L 209, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami z dnia 26 lipca 2005 r. przez Bundesgerichtshof w sprawach A. Brünsteiner GmbH (C-376/05) i Autohaus Hilgert GmbH (C-377/05) przeciwko Bayerische Motorenwerke AG

(Sprawy C-376/05 i C-377/05)

(2006/C 10/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 12 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami z dnia 26 lipca 2005 r. przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w sprawach A. Brünsteiner GmbH (C-376/05) i Autohaus Hilgert GmbH (C-377/05) przeciwko Bayerische Motorenwerke AG.

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 5 ust. 3 zdanie pierwsze tiret pierwsze rozporządzenia Komisji (WE) nr 1475/95 (¹) z dnia 28 czerwca 1995 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień dotyczących dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych (zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1475/95”) należy interpretować w ten sposób, że konieczność reorganizacji całości lub znacznej części sieci dystrybucyjnej i zależne od tego prawo dostawcy do wypowiedzenia umów z dystrybutorami swojej sieci z zachowaniem jednorocznego terminu wypowiedzenia może również wynikać z tego, że wraz z wejściem w życie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1400/2002 (²) z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk

uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1400/2002”) niezbędne stały się gruntowne zmiany systemu dystrybucji stosowanego dotychczas przez dostawcę i jego dystrybutorów, który uwzględnia założenia rozporządzenia (WE) nr 1475/95 i został w nim objęty zwolnieniem?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie:

Czy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1400/2002 należy interpretować w ten sposób, że ograniczające konkurencję uzgodnienia zawarte w umowie z dystrybutorem sprzedaży pojazdów silnikowych, które zgodnie z tym rozporządzeniem stanowią ograniczenia podstawowe („czarne klauzule”), wyjątkowo nie doprowadziły do wygaśnięcia — w odniesieniu do wszystkich ograniczających konkurencję uzgodnień umowy — zwolnienia z zakazu ustanowionego w art. 81 ust. 1 WE w dniu 30 września 2003 r., tj. w momencie upływu jednorocznego terminu przejściowego przewidzianego w art. 10 rozporządzenia, jeżeli umowa ta została zawarta w czasie obowiązywania rozporządzenia (WE) nr 1475/95, sporządzona zgodnie z wymogami tego rozporządzenia i zwolniona przez to rozporządzenie?

Czy obowiązuje to jednak wtedy, gdy nieważność wszystkich postanowień umowy ograniczających konkurencję wynikająca z prawa wspólnotowego pociąga za sobą nieważność całkowitą umowy z dystrybutorem zgodnie z prawem krajowym?

(¹) Dz.U. L 145, str. 25.

(²) Dz.U. L 203, str. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie Centro Europa 7 s.r.l. przeciwko Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i Direzione generale Autorizzazioni e Concessioni Ministero delle Comunicazioni

(Sprawa C-380/05)

(2006/C 10/19)

(język postępowania: włoski)

W dniu 18 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie Centro Europa 7 s.r.l. przeciwko Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i Direzione generale Autorizzazioni e Concessioni del Ministero delle Comunicazioni

Consiglio di Stato zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 10 EKPCz, powołanej w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, gwarantuje zewnętrzny pluralizm informacyjny w sektorze radiowo-telewizyjnym, zobowiązując Państwa Członkowskie do zapewnienia w tym sektorze rzeczywistego pluralizmu i rzeczywistej konkurencji opartej na systemie antytrustowym, który — uwzględniając postęp technologiczny — zapewnia dostęp do sieci i wielość operatorów oraz uniemożliwia zgodne z prawem funkcjonowanie rynku duopolistycznego?
- 2) Czy postanowienia Traktatu WE dotyczące swobody świadczenia usług i konkurencji, interpretowane zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie wykładni z dnia 29 kwietnia 2000 r. dotyczącym koncesji w prawie wspólnotowym wymagają, by zasady udzielania koncesji zapewniały niedyskryminujące, równe traktowanie, a także przejrzystość, proporcjonalność i poszanowanie praw jednostek, i czy z takimi zawartymi w Traktacie postanowieniami i zasadami sprzeczne są uregulowania zawarte w prawie włoskim w art. 3 ust. 7 ustawy nr 249/1997 i art. 1 dekretu z mocą ustawy z dnia 24 grudnia 2003 r. przekształconego w ustawę nr 112/2004 (lex Gasparri), które zezwalają podmiotom zarządzającym sieciami radiowo-telewizyjnymi „przekraczającymi” ograniczenia antytrustowe na dalsze nieprzerwane prowadzenie działalności, wyłączając z rynku operatorów takich jak skarżąca spółka, którzy mimo posiadanej koncesji wydanej w wyniku przeprowadzenia zgodnej z prawem procedury przetargowej nie mogą prowadzić koncesjonowanej działalności z uwagi na nieprzydzielenie im częstotliwości (z przyczyn dotyczących ich niewystarczającej liczby spowodowanej prowadzeniem działalności przez operatorów tzw. sieci przekraczających, o których mowa wyżej)?
- 3) Czy poczynając od 25 lipca 2003 r. dyrektywa 2002/20/WE (¹) (dyrektywa o zezwoleniach) jest — zgodnie z jej art. 17 — bezpośrednio skuteczna w krajowym porządku prawnym i wymaga, by Państwo Członkowskie udzielające koncesji na działalność polegającą na rozpowszechnianiu programów telewizyjnych (obejmującej prawo do instalacji sieci, prawo do świadczenia usług łączności elektronicznej, czy prawo do korzystania z częstotliwości) stosowało się do uregulowań wspólnotowych w tej materii i czy wymóg ten oznacza konieczność rzeczywistego przydzielenia częstotliwości niezbędnych do wykonywania takiej działalności?
- 4) Czy art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (²) (dyrektywa ramowa) oraz art. 5 dyrektywy o zezwoleniach, które nakazują stosowanie otwartych, przejrzystych i niedyskryminujących procedur (art. 5) przeprowadzanych według obiektywnych kryteriów (art. 9), stoją na przeszkodzie stosowaniu opartego na ogólnych zezwoleniach systemu przewidzianemu w prawie krajowym (art. 23 ust. 5 ustawy nr 112/2004), który zezwalając na działanie tzw. „sieci przekraczających” niewyłonionych w drodze przetargu narusza wynikające z uregulowań wspólnotowych prawa innych przedsiębiorstw (art. 17 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE z dnia 7 marca 2002 r., tzw. dyrektywy o zezwoleniach), które nie mogą prowadzić działalności, mimo że skutecznie przeszły procedury przetargowe?

- 5) Czy art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), art. 5 ust. 2 akapit drugi i art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach) i art. 4 dyrektywy 2002/77/WE⁽¹⁾ zobowiązują Państwa Członkowskie do położenia kresu — przynajmniej począwszy od 25 lipca 2003 r. (zob. art. 17 dyrektywy o zezwoleniach) — sytuacji, w której mamy do czynienia z faktycznym zajmowaniem częstotliwości (realizacja przedsięwzięć bez koncesji lub zezwoleń wydanych w następstwie porównania kandydatów) w odniesieniu do działalności polegającej na rozpowszechnianiu programów telewizyjnych, takiej jak ta, która ma aktualnie miejsce, nie pozwalając tym samym na rozwijanie takiej działalności, co pozostaje w sprzeczności z zasadami właściwego planowania w zakresie systemu rozpowszechniania programów i sprzeciwia się jakiegokolwiek logice pluralizmu, a także niezgodne jest z koncesjami udzielonymi przez to Państwo Członkowskie w wyniku przeprowadzenia otwartej procedury?
- 6) Czy z przewidzianego w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) oraz w art. 4 dyrektywy 2002/77/WE wyjątku Państwo Członkowskie może skorzystać wyłącznie w celu ochrony pluralizmu informacyjnego i różnorodności kulturowej i językowej, nie zaś z korzyścią dla sieci przekraczających przewidziane prawem krajowym ograniczenia antytrustowe?
- 7) Czy aby skorzystać z zawartego w art. 5 dyrektywy 2002/20/WE wyjątku Państwo Członkowskie obowiązane jest wskazać, jaki jest rzeczywisty cel krajowych przepisów derogacyjnych?
- 8) Czy taki wyjątek może być zastosowany — poza przypadkiem telewizji publicznej (we Włoszech: RAI) — również wobec operatorów prywatnych, którzy nie zostali wyłonieni w drodze przetargu i ze szkodą wobec przedsiębiorstw, którym udzielono zezwoleń w następstwie przeprowadzenia procedury przetargowej?
- 9) Czy system prawny wynikający z prawa wspólnotowego, tj. z traktatów i prawa wtórnego, stworzony by zapewnić niezakłóconą konkurencję (workable competition) również w sektorze radiowo-telewizyjnym, nie powinien być zobowiązać krajowego prawodawcę do unikania sytuacji, w których dochodzi do nakładania się na siebie przedłużonego obowiązywania analogowego systemu przejściowego i rozpoczęcia funkcjonowania tzw. cyfrowego systemu naziemnego, gdyż tylko w wypadku tzw. switch-off przekazów analogowych (i związanego z tym całkowitego przejścia na system cyfrowy) możliwe jest przydzielenie zwolnionych częstotliwości, podczas gdy w przypadku samego rozpoczęcia procesu przejścia do naziemnego systemu cyfrowego istnieje ryzyko pogorszenia sytuacji pod względem dostępności wolnych częstotliwości z uwagi na jednoczesne dokonywanie przekazów analogowych i cyfrowych (simulcast)?
- 10) Czy wreszcie gwarantowana prawem europejskim ochrona pluralizmu źródeł informacji i konkurencji w sektorze radiowo-telewizyjnym jest dostatecznie zapewniona przez krajowe przepisy prawne, takie jak ustawa nr 112/2004, która ustanawia nowe ograniczenie w wysokości 20 % sieci, w powiązaniu z nowym, bardzo szerokim ujęciem sektora, do którego się ono odnosi (tzw. SIC: art. 2 lit. g) oraz art. 15 ust. 1 ustawy nr 112/2004) obejmujących

również działalność nie mającą wpływu na pluralizm źródeł informacji, podczas gdy pojęcie „rynku odniesienia” w prawie antytrustowym konstruowane jest co do zasady z rozróżnieniem poszczególnych rynków, co w sektorze radiowo-telewizyjnym oznacza nawet rozróżnienie między pay-tv (płatną telewizją) a telewizją bezpłatną, która nadaje bezprzewodowo (zob. m. in. sprawy, które toczyły się przed Komisją nr COMP/JV. 37-BSKYB/Kirch Pay TV, rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 Merger Procedure 21/03/2000 oraz nr COMP/M.2876-NEWSCORP-TELEPIU, rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 Merger Procedure 2/4/2003)?.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33

⁽³⁾ Dz.U. L 249 z 17.9.2002, str. 21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Bruxelles z dnia 13 października 2005 r. w sprawie De Landtsheer Emmanuel SA przeciwko Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, w skrócie CIVC, i Veuve Clixquet Ponsardin SA

(Sprawa C-381/05)

(2006/C 10/20)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Bruxelles z dnia 13 października 2005 r. w sprawie De Landtsheer Emmanuel SA przeciwko Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, w skrócie CIVC, i Veuve Clixquet Ponsardin SA.

Cour d'appel de Bruxelles zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy definicja reklamy porównawczej obejmuje wypowiedzi reklamowe, w których reklamujący odnosi się wyłącznie do rodzaju towaru, w taki sposób, iż w takim przypadku należałoby przyjąć, że taka wypowiedź odnosi się do ogółu przedsiębiorstw oferujących ten rodzaj towaru i że każde z tych przedsiębiorstw może utrzymywać, iż zostało w nich określone?
- 2) W celu ustalenia, że między reklamującym a przedsiębiorstwem, do którego czyni się odniesienie w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy, zachodzi stosunek konkurencji:
 - a) czy należy przyjąć, w szczególności na podstawie związku art. 2 pkt. 2a z art. 3a ust. 1 lit. b) dyrektywy, że konkurentem w rozumieniu tego przepisu jest każde przedsiębiorstwo, na którego identyfikację pozwala reklama, niezależnie od oferowanych przez nie towarów lub usług?

- b) w przypadku udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej oraz przy założeniu, że dla zaistnienia stosunku konkurencji wymagane jest spełnienie dalszych przesłanek, czy należy rozważać bieżącą sytuację na rynku i przyzwyczajenia konsumentów istniejące we Wspólnocie, czy też należy również mieć na uwadze możliwe zmiany tych przyzwyczajeń?
- c) czy rozpoznanie należy ograniczyć do części terytorium Wspólnoty, w którym rozpowszechniana jest reklama?
- d) czy przy ustaleniu stosunku konkurencji należy bazować na rodzajach towarów będących przedmiotem porównania oraz na sposobie, w jaki te rodzaje towarów są ogólnie postrzegane, czy też w celu oceny stopnia możliwego zastąpienia należy również uwzględnić szczególne cechy towaru, które reklamujący pragnie zachwalić w spornej reklamie oraz wizerunek towaru, który reklamujący pragnie mu nadać?
- e) czy kryteria pozwalające na ustalenie istnienia stosunku konkurencji w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy i kryteria pozwalające na ocenę, czy porównanie spełnia przesłanki art. 3a ust. 1 lit. b), są identyczne?
- 3) Czy ze związku art. 2 pkt. 2a dyrektywy 84/450⁽¹⁾ z art. 3a tej dyrektywy wynika, że:
- a) nie jest dozwolona wszelka reklama porównawcza powołająca na identyfikację rodzaju towarów, w przypadku gdy wzmianka nie pozwala na identyfikację konkurenta lub towarów, które oferuje?
- b) czy też oceny dopuszczalności porównania należy dokonać wyłącznie w świetle przepisów prawa krajowego, które nie zostały wydane w celu dokonania transpozycji dyrektywy dotyczącej reklamy porównawczej, co mogłoby prowadzić do bardziej ograniczonej ochrony konsumentów lub przedsiębiorstw oferujących rodzaj towarów porównywalny z towarem oferowanym przez reklamującego?
- 4) W przypadku gdyby należało przyjąć, iż miała miejsce reklama porównawcza w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy, czy z art. 3a ust. 1 lit. f) dyrektywy należy wnioskować, że nie jest dozwolone wszelkie porównanie, które dla towarów nieposiadających nazwy pochodzenia odnosi się do towarów posiadających nazwę pochodzenia?
-
- ⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd (Dz.U. L 250, str. 17) zmieniona dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r. (Dz.U. L 290, str. 18)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation w Belgii z dnia 7 października 2005 r. w sprawie Raffaele Talotta przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-383/05)

(2006/C 10/21)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation w Belgii z dnia 7 października 2005 r. w sprawie Raffaele Talotta przeciwko państwu belgijskiemu.

Cour de cassation w Belgii zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 43 (dawny art. 52) Traktatu WE może być interpretowany w ten sposób, że sprzeczny z nim jest przepis prawa krajowego, taki jak art. 182 dekretu królewskiego z dnia 27 sierpnia 1993 r., przyjęty w celu wykonania art. 342 § 2 Code des impôts sur les revenus (kodeksu podatków dochodowych) z 1992 r., który stosuje minimalne podstawy opodatkowania jedynie w odniesieniu do nierezydentów?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 28 września 2005 r. w sprawie Color Drack GmbH przeciwko Lexx International Vertriebs GmbH

(Sprawa C-386/05)

(2006/C 10/22)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 24 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof (Austria) z dnia 28 września 2005 r. w sprawie Color Drack GmbH przeciwko Lexx International Vertriebs GmbH.

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, S. 1) należy interpretować w ten sposób, że sprzedawca rzeczy ruchomych, mający siedzibę na terytorium Państwa Członkowskiego, który zgodnie z umową dostarczał rzeczy kupującemu, mającemu siedzibę na terytorium innego Państwa Członkowskiego, do różnych miejsc położonych na terytorium tego państwa, może zostać pozwany przez kupującego z tytułu roszczenia umownego dotyczącego wszystkich (częściowych) dostaw — w razie potrzeby zgodnie z wyborem kupującego — przed sąd jednego z miejsc (wykonania zobowiązania)?

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-389/05)

(2006/C 10/23)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Bordes, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że przewidując, iż działalność związana ze sztuczną inseminacją bydła może być prowadzona wyłącznie przez korzystające we Francji z pozwolenia „centra inseminacji”, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 i 49 WE,
- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuły 43 i 49 WE ustanawiają swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług. Artykuł 46 stanowi ponadto, że postanowienia zawarte w tych artykułach oraz środki podjęte na ich podstawie nie stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych Państwa Członkowskiego przewidujących szczególne traktowanie cudzoziemców, uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego. Ten ostatni przepis nie jest jednak przedmiotem niniejszej sprawy, gdyż skarga Komisji nie dotyczy szczególnego traktowania obywateli innych Państw Członkowskich, pragnących wykonywać działalność polegającą na świadczeniu we Francji usług w zakresie sztucznej inseminacji, lecz prawnego i faktycznego braku dostępu obywateli wspólnoto-

wych do tej działalności, spowodowanego monopolem przyznanym we Francji „centrom inseminacji”, w szczególności na podstawie dwóch przepisów prawa francuskiego.

Usługi w zakresie sztucznego zapłodnienia stanowią we Francji przedmiot prawnego i faktycznego monopolu przyznanego „centrom inseminacji”, który zabrania podmiotom z innych Państw Członkowskich wykonującym działalność w tym zakresie dostępu do tej działalności, czy to w oparciu o swobodę przedsiębiorczości czy też swobodę świadczenia usług. Władze francuskie powołując się na względy sanitarne, które ich zdaniem mogą uzasadniać ustanowienie lub utrzymanie w mocy środków krajowych tak restrykcyjnych, że prowadzą one do faktycznej bezskuteczności tych dwóch swobód przewidzianych w Traktacie, podczas gdy Komisja podważa słuszność przedstawionego uzasadnienia oraz stwierdza, że w każdym razie przez samą ich naturę ograniczenia te pozostają w dysproporcji do powołanego jako ich główne uzasadnienie celu bezpieczeństwa sanitarnego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 30 sierpnia 2005 r. w sprawie Jan de Nul N.V. przeciwko Hauptzollamt Oldenburg

(Sprawa C-391/05)

(2006/C 10/24)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 31 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg (Niemcy) z dnia 30 sierpnia 2005 r. w sprawie Jan de Nul N.V. przeciwko Hauptzollamt Oldenburg.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Jak należy rozumieć pojęcie „wody terytorialne Wspólnoty” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) akapit pierwszy dyrektywy 92/81⁽¹⁾ w odróżnieniu od pojęcia „wodne drogi śródlądowe” w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. b) dyrektywy 92/81?
- 2) Czy użytkowanie pogłębiarki ssącej z pomieszczeniem na urobek (tzw. Hopperbagger, pogłębiarka ssąca) na wodach terytorialnych Wspólnoty należy w całości uważać za żeglugę w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) akapit pierwszy dyrektywy 92/81, czy też należy wyodrębnić różne rodzaje czynności podczas wykonywania jednego zadania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, str. 12

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Symvoulio tis Epikrateias z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie Alevizos przeciwko Ypourgos Oikonomikon

(Sprawa C-392/05)

(2006/C 10/25)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 31 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Symvoulio tis Epikrateias z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie Alevizos przeciwko Ypourgos Oikonomikon.

Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy przepis art. 6 dyrektywy Rady 83/183/EWG obejmuje urzędników służby cywilnej, oficerów, podoficerów i żołnierzy sił zbrojnych, służb bezpieczeństwa oraz służb portowych, a jeżeli tak to czy ich „miejscem stałego pobytu” staje się państwo, w którym przebywają przez okres co najmniej 185 dni w roku kalendarzowym celem wypełnienia misji służby publicznej o określonym czasie trwania, czy też nawet w okresie trwania ich misji w tym innym państwie, niezależnie od tego, że związali się oni osobiście i zawodowo z innym krajem, miejscem ich stałego pobytu nadal pozostaje Grecja?

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-393/05)

(2006/C 10/26)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 4 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Traversę i Geralda Brauna, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że wymagając, aby prywatne podmioty kontrolujące w dziedzinie rolnictwa ekologicznego, które mają siedzibę i są zatwierdzone w innym Państwie Członkowskim, utrzymywały w Austrii siedzibę lub inną trwałą infrastrukturę dla celów prowadzenia działalności na terenie tego Państwa Członkowskiego, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 WE.

2) obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Władze austriackie wymagały od każdego podmiotu kontrolującego w dziedzinie rolnictwa ekologicznego, mającego siedzibę i zatwierdzonego w innym Państwie Członkowskim, aby utrzymywał siedzibę lub przedstawicielstwo w Austrii, dla celów prowadzenia działalności na terenie tego Państwa Członkowskiego. Wymóg ten jest sprzeczny ze swobodą świadczenia usług, ponieważ uniemożliwia świadczenie usług w Austrii przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w innych Państwach Członkowskich.

Pod pojęciem swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE należy bowiem rozumieć prawo świadczenia usług bez przeszkód z jednego Państwa Członkowskiego do drugiego, bez utrzymywania w tym drugim państwie stałej siedziby. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zapewnienie swobody świadczenia usług wymaga nie tylko usunięcia wszelkiej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, ale również zniesienia wszelkich ograniczeń, mogących uniemożliwić, utrudnić, lub też uczynić mniej atrakcyjną działalność usługodawcy mającego siedzibę w innym Państwie Członkowskim, w którym legalnie świadczy on podobne usługi. Artykuł 49 WE sprzeciwia się wobec tego przepisom krajowym lub praktykom administracyjnym, które bez obiektywnego uzasadnienia ograniczają możliwość rzeczywistego skorzystania przez usługodawcę ze swobody świadczenia usług.

Względy wskazane przez Republikę Austrii — wykonywanie władzy publicznej przez podmioty kontrolujące i interes ogólny — nie mogą uzasadnić tego ograniczenia swobody świadczenia usług. Powołanie się na wykonywanie władzy publicznej — jako uzasadnienie przedmiotowego ograniczenia swobody świadczenia usług — byłoby jedynie wówczas zgodne z prawem i dopuszczalne, gdyby chodziło o działalność, która stanowi bezpośredni i szczególny udział w wykonywaniu władzy publicznej. Podmioty kontrolujące nie są jednakże organami władzy. Nie mogą one egzekwować za pomocą przymusu sankcji, nie wydają dokumentów urzędowych, a stosunek prawny pomiędzy podmiotem kontrolującym a wytwórcą ma charakter czysto prywatnoprawny.

Okoliczność, że podmiot kontrolujący nie ma siedziby w Austrii nie zagraża interesowi ogólnemu, ponieważ zgodnie z wymogami prawa wspólnotowego rzeczywista kontrola jest dokonywana przy zatwierdzaniu i weryfikacji danego podmiotu kontrolującego przez władze Państwa Członkowskiego zatwierdzającego. W przedmiotowej sprawie istnieją ponadto wspólnotowe przepisy koordynujące i harmonizujące, które zapewniają, aby powołany przez Republikę Austrii interes ogólny był w innych Państwach Członkowskich chroniony według tych samych standardów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Viterbo z dnia 25 października 2005 r. wydanym w postępowaniu karnym przeciwko Antonello D'Antonio i innym

(Sprawa C-395/05)

(2006/C 10/27)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 10 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Viterbo z dnia 25 października 2005 r. wydanym w postępowaniu karnym przeciwko Antonello D'Antonio i innym.

W którym Tribunale di Viterbo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

- Czy art. 4 ust. 1 oraz art. 4 a ustawy nr 401/89 z późn. zm., które przewidują obecnie, że działalność w zakresie przyjmowania zakładów może być prowadzona wyłącznie przez włoskich koncesjonariuszy świadczących usługi publiczne a nie zagranicznych pośredników (bookmakers), narusza zasady swobodnej konkurencji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości przewidziane w art. 31, 86, 43 i 48 Traktatu WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Palermo z dnia 19 października 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Marii Grazii Di Maggio i Salvatore Buccoli

(Sprawa C-397/05)

(2006/C 10/28)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 14 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Palermo z dnia 19 października 2005 r. wydanym w postępowaniu karnym przeciwko Marii Grazii Di Maggio i Salvatore Buccoli, w którym Tribunale di Palermo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy regulacja krajowa zawierająca zakaz wykonywania bez zezwolenia policji działalności w zakresie przyjmowania zakładów, stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości przewidzianej w art. 43 Traktatu WE i swobody świadczenia usług przewidzianej w art. 49 Traktatu WE?
- 2) Czy zezwolenie policji, o którym mowa w art. 88 TULPS (Testo unico leggi di pubblica sicurezza; tekst jednolity

ustawy w sprawie bezpieczeństwa publicznego) spełnia określone przez Trybunał Sprawiedliwości wymogi w zakresie uzasadnienia ograniczenia prawa przedsiębiorczości?

- 3) Czy odpowiedzialność karna przewidziana w art. 4 (art. 4 a) ustawy nr 401/89 jest odpowiednia, proporcjonalna a przede wszystkim niedyskryminacyjna w stosunku do właścicieli Centri di Trasmissione Dati działających we Włoszech i powiązanych z bukmacherem Stanley Ltd. mającym siedzibę w Liverpoolu, pomimo okoliczności, że kontrola, której podlegają ci ostatni jest zasadniczo taka sama jak kontrola włoskich koncesjonariuszy, poddanych wymogowi uzyskania zezwolenia policji, mającemu na celu, w opinii Corte di Cassazione, zapobieganie infiltracji sektora popytu i podaży w zakresie gier przez przestępczość?

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2005 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-403/05)

(2006/C 10/29)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 17 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Parlamentu Europejskiego, reprezentowanego przez R. Passosa, E. Waldherr i K. Lindahl, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Parlament Europejski wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji o zarządzeniu finansowania projektu dotyczącego bezpieczeństwa granic Filipin z linii budżetowej 19 10 02 z budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Philippine Border Management Projet; nr ASIA/2004/016-924), przyjętego w wykonaniu rozporządzenia Rady (EWG) w sprawie finansowej i technicznej pomocy dla rozwijających się krajów Azji i Ameryki Łacińskiej oraz o współpracy gospodarczej z tymi krajami; (¹)
2. obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Parlament Europejski wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z tego powodu, iż Komisja przekroczyła swoje kompetencje wykonawcze.

Główny cel zaskarżonej decyzji polega na zwalczaniu terroryzmu poprzez wykonanie rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych w sprawie walki z terroryzmem. Z kolei celem rozporządzenia nr 443/92 jest pomoc w rozwoju poprzez współpracę finansową i ekonomiczną oraz gospodarczą. Przyznane Komisji w tym podstawowym akcie kompetencje wykonawcze czynią Komisję odpowiedzialną za zagwarantowanie zarządzania pomocą finansową i techniczną, jak również współpracę ekonomiczną. Działanie zmierzające do udzielenia pomocy rządowi Filipin w podniesieniu bezpieczeństwa swoich granic w celu zwalczania terroryzmu, wykracza poza kompetencje przewidziane w tym akcie podstawowym, a tym samym jest ono bezprawne.

Zaskarżona decyzja nie została opublikowana w Dzienniku Urzędowym. Parlament Europejski zapoznał się z pełnym tekstem tej decyzji dopiero w dniu 9 września 2005 r.

(¹) Dz.U. L 52 z 27.02.1992, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-404/05)

(2006/C 10/30)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Traversę i Geralda Brauna, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wymagając, aby prywatne podmioty kontrolujące w dziedzinie rolnictwa ekologicznego, które mają siedzibę i są zatwierdzone w innym Państwie Członkowskim, utrzymywały w Republice Federalnej Niemiec siedzibę lub inną trwałą infrastrukturę dla celów prowadzenia działalności na terenie tego Państwa Członkowskiego, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 49 WE.
- 2) obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Władze niemieckie wymagały od każdego podmiotu kontrolującego w dziedzinie rolnictwa ekologicznego, mającego siedzibę i zatwierdzonego w innym Państwie Członkowskim, aby utrzymywał siedzibę lub przedstawicielstwo w Niemczech, dla celów prowadzenia działalności na terenie tego Państwa Członkowskiego. Wymóg ten jest sprzeczny ze swobodą świadczenia usług, ponieważ uniemożliwia świadczenie usług w Niemczech przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w innych Państwach Członkowskich.

Pod pojęciem swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE należy bowiem rozumieć prawo świadczenia usług bez przeszkód z jednego Państwa Członkowskiego do drugiego, bez utrzymywania w tym drugim państwie stałej siedziby. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zapewnienie swobody świadczenia usług wymaga nie tylko usunięcia wszelkiej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, ale również zniesienia wszelkich ograniczeń, mogących uniemożliwić, utrudnić, lub też uczynić mniej atrakcyjną działalność usługodawcy mającego siedzibę w innym Państwie Członkowskim, w którym legalnie świadczy on podobne usługi. Artykuł 49 WE sprzeciwia się wobec tego przepisom krajowym lub praktykom administracyjnym, które bez obiektywnego uzasadnienia ograniczają możliwość rzeczywistego skorzystania przez usługodawcę ze swobody świadczenia usług.

Względy wskazane przez rząd niemiecki — wykonywanie władzy publicznej przez podmioty kontrolujące i interes ogólny — nie mogą uzasadnić tego ograniczenia swobody świadczenia usług. Powołanie się na wykonywanie władzy publicznej — jako uzasadnienie przedmiotowego ograniczenia swobody świadczenia usług — byłoby jedynie wówczas zgodne z prawem i dopuszczalne, gdyby chodziło o działalność, która stanowi bezpośredni i szczególny udział w wykonywaniu władzy publicznej. Wprawdzie niemieckie kraje związkowe przekazały podmiotom kontrolującym zadania z zakresu administracji, a ponadto podmioty te dysponują możliwością egzekwowania sankcji za pomocą przymusu. Okoliczność ta jest jednakże z punktu widzenia prawa wspólnotowego nieistotna i nie wpływa na to, że uregulowana w prawie wspólnotowym działalność podmiotu kontrolującego może być wykonywana w Niemczech przez każdy podmiot kontrolujący, zatwierdzony w innym Państwie Członkowskim na tej podstawie prawnej, w ramach swobody świadczenia usług.

Okoliczność, że podmiot kontrolujący nie ma siedziby w Niemczech nie zagraża interesowi ogólnemu, ponieważ zgodnie z wymogami prawa wspólnotowego rzeczywista kontrola jest dokonywana przy zatwierdzaniu i weryfikacji danego podmiotu kontrolującego przez władze Państwa Członkowskiego zatwierdzającego. W przedmiotowej sprawie istnieją ponadto wspólnotowe przepisy koordynujące i harmonizujące, które zapewniają, aby powołany przez rząd niemiecki interes ogólny był w innych Państwach Członkowskich chroniony według tych samych standardów.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-409/05)**

(2006/C 10/31)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 21 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Triandafylloua, doradcę prawnego i G. Wilmsa, członka Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 1552/89 ⁽¹⁾ do dnia 31 maja 2000 r., a także, poczynwszy od tej daty, rozporządzenia (WE) nr 1150/2000 ⁽²⁾, ponieważ odmówiła obliczenia i zapłaty środków własnych nie pobranych przy przywozie zwolnionego z należności celnych sprzętu wojskowego oraz zapłaty odsetek za zwłokę powstałych w wyniku nieprzekazania tych środków własnych Komisji;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

- Pozwana nie wykazała, że zapłata obniżonej stawki celnej (stawka zerowa) będzie stanowić zasadniczy uszczerbek dla obrony kraju w rozumieniu art. 296.
- Tajemnica wojskowa nie zwalnia jej zasadniczo z obowiązku obliczenia i zapłaty odpowiedniego cła.
- Pozwana nie może powoływać się na uzasadnione oczekiwania z powodu opóźnionego wszczęcia postępowania.
- Niewywiązanie się ze zobowiązań finansowych względem Wspólnoty niesłusznie obciąża inne Państwa Członkowskie.

⁽¹⁾ Dz. U. L 155 z 7.06.1989, str. 1

⁽²⁾ Dz. U. L 130 z 31.05.2000, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-414/05)**

(2006/C 10/32)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 23 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Stromsky'ego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2003/94/WE z dnia 8 października 2003 r. ustanawiającej zasady i wytyczne dobrej praktyki wytwarzania w odniesieniu do produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz produktów leczniczych stosowanych u ludzi, znajdujących się w fazie badań ⁽¹⁾, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy

oraz

- 2) stwierdzenie, że w każdym razie nie powiadamiając Komisji o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2003/94/WE z dnia 8 października 2003 r. ustanawiającej zasady i wytyczne dobrej praktyki wytwarzania w odniesieniu do produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz produktów leczniczych stosowanych u ludzi, znajdujących się w fazie badań, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy

- 3) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja podnosi, że termin transpozycji upłynął w dniu 30 kwietnia 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 262 z 14.10.2003, str. 22

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-416/05)

(2006/C 10/33)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. F. Durand i F. Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie podejmując środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-89/03, dotyczącej braku transpozycji dyrektywy 93/15/EWG⁽¹⁾ do prawa luksemburskiego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 228 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
- 2) zasądzenie od Wielkiego Księstwa Luksemburga wypłacenia na rzecz Komisji Europejskiej, na konto „środki własne Wspólnoty Europejskiej” okresowej kary pieniężnej w wysokości 9.000 EUR za każdy dzień opóźnienia wykonania wyroku w sprawie C-89/03, od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-89/03,
- 3) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W wyroku z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-89/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga Trybunał orzekł, iż: „Nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.”

Pismem z dnia 7 listopada 2003 r. Komisja zwróciła władzom luksemburskim uwagę na wyrok z dnia 2 października 2003 r. i wezwała je do przekazania informacji o środkach, które zostały podjęte w celu zastosowania się do tego wyroku.

Władze luksemburskie odpowiedziały, że projekt rozporządzenia Wielkiego Księcia może być gotowy najpóźniej w listopadzie 2004 r.

Dnia 14 grudnia 2004 r. Komisja wystosowała uzasadnioną opinię, wzywając Wielkie Księstwo Luksemburga do podjęcia środków wymaganych do zastosowania się do tego wyroku w terminie dwóch miesięcy.

Pismem z dnia 19 września 2005 r. władze luksemburskie poinformowały, że Conseil d'État w opinii z dnia 12 października 2004 r. uznał, iż zakres przedmiotowy projektu rozporządzenia należy zgodnie z konstytucją do materii ustawowej.

Zgodnie z posiadanymi przez Komisję informacjami Wielkie Księstwo Luksemburga nie dokonało jeszcze transpozycji omawianej dyrektywy.

Zgodnie z art. 228 WE ust. 2 akapit drugi zdanie drugie, Komisja wskazuje w skardze wysokość ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej do zapłacenia przez dane Państwo Członkowskie, jaką uzna za odpowiednią do okoliczności.

W niniejszym przypadku Komisja uznaje, że okresowa kara pieniężna w wysokości 9000 EUR za dzień jest odpowiednia do wagi i czasu trwania naruszenia oraz uwzględnia konieczność nadania tej karze niezbędnego odstraszającego charakteru.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. L 121 z 15.5.1993, str. 20).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-272/03 M. D. Fernández Gómez przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 24 listopada 2005 r.

(Sprawa C-417/05 P)

(2006/C 10/34)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Martina i L. Lozano Palacios, występujących w charakterze pełnomocników, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-272/03 M. D. Fernández Gómez przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- rozstrzygnięcie sporu przez sam Trybunał i uznanie żądań przedstawionych przez pozwaną w pierwszej instancji, a zatem oddalenie skargi w sprawie T-272/03,
- ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania,
- obciążenie M. D. Fernández Gómez kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami własnymi w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w skardze trzy zarzuty:

1. Pierwszy to zarzut naruszenia prawa, którego dopuścił się Sąd uznając skargę za dopuszczalną na tej podstawie, że pismo z dnia 19 stycznia 2001 r. nie stanowiło decyzji, a zaskarżony w pierwszej instancji akt instytucji, tj. przekazana pocztą elektroniczną wiadomość z dnia 12 maja 2003 r. nie była czysto potwierdzająca, lecz poruszała nowy aspekt w stosunku do umowy z dnia 17 stycznia 2001 r. oraz pisma z dnia 19 stycznia 2001 r. Komisja ocenia natomiast, że skarga jest niedopuszczalna z tego względu, że pismo z dnia 19 stycznia 2001 r. i umowa z dnia 17 stycznia 2001 r. w określiły ostateczne stanowisko administracji wobec skarżącej. To zatem te akty powinny być zostać zaskarżone przez skarżącą. Zdaniem Komisji przekazana pocztą elektroniczną wiadomość z dnia 12 maja 2003 r. ani nie stanowi decyzji, ani w najmniejszym stopniu nie porusza żadnego nowego aspektu w stosunku do poprzednich aktów. Skargę należało więc odrzucić jako niedopuszczalną.
2. Drugi zarzut to w głównej mierze zarzut naruszenia prawa w zakresie wykładni decyzji z dnia 13 listopada 1996 r., a w szczególności pojęcia „personel niepodlegający regulaminowi pracowniczemu”. Komisja uważa, że z celu decyzji z dnia 13 listopada, jak również z samego jej brzmienia oraz z okoliczności towarzyszących jej wydaniu wynika, że obejmowała ona swoim zakresem wszelkiego rodzaju „pracę w ramach administracji lub na podstawie umowy wewnątrz Komisji” wszystkich członków personelu niebędących urzędnikami Komisji. Ewentualnie Komisja utrzymuje, że Sąd orzekł *ultra petita* (wyszedł ponad żądania stron) i dokonał błędnej wykładni art. 8 warunków zatrudnienia innych pracowników. Jeżeli bowiem dany przepis regulaminu pozostawia organowi powołującemu możliwość dokonania wyboru, tak jak w niniejszej sprawie, to dokonanie tego wyboru należy do obszernego zakresu uznania, który mu przysługuje.

3. Trzeci zarzut to w głównej mierze zarzut naruszenia prawa wspólnotowego poprzez przyznanie odszkodowania za szkodę materialną, która nie jest ani rzeczywista, ani pewna, a pomocniczo — naruszenia obowiązku uzasadnienia przy obliczaniu szkody, do stanowi dla Trybunału przeszkodę w sprawowaniu kontroli nad przestrzeganiem zasady proporcjonalności.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-72/04, S. Hosman-Chevalier przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 29 listopada 2005 r.

(Sprawa C-424/05 P)

(2006/C 10/35)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez H. Kraemera i M. Velardo, działających w charakterze pełnomocników, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-72/04, S. Hosman-Chevalier przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi względem zaskarżonego wyroku tylko jeden zarzut dotyczący naruszenia prawa wspólnotowego w pkt 31-36 i 42 tego wyroku. W szczególności jest ona zdania, że Sąd dokonał błędnej wykładni warunku związanego z „pracą wykonywaną dla innego państwa”, zawartego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie in fine załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Izba odwoławcza

(2006/C 10/36)

W dniu 6 grudnia 2005 r. Sąd Pierwszej Instancji postanowił zgodnie z art. 12 regulaminu, że w okresie od dnia 12 grudnia 2005 r. do dnia 31 sierpnia 2007 r. odwołania od orzeczeń Sądu do spraw Służby Publicznej będą przydzielane z chwilą wniesienia pisma w tej sprawie izbie odwoławczej, z zastrzeżeniem możliwości późniejszego zastosowania art. 14 i 51 regulaminu.

W skład izby odwoławczej wchodzi Prezes Sądu Pierwszej Instancji oraz prezesi II, III, IV i V izby w powiększonym składzie.

W związku z powyższym, w okresie od dnia 12 grudnia 2005 r. do dnia 31 sierpnia 2007 r. w skład izby odwoławczej, obradującej w składzie pięciu sędziów, wchodzi:

B. Vesterdorf, Prezes, M. Jaeger, J. Pirrung, M. Vilaras i H. Legal, sędziowie.

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 lutego 2003 r. (sprawa R 370/2002-3), wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Biofarma SA a Bausch & Lomb Pharmaceuticals Inc.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 5 lutego 2003 r. (sprawa R 370/2002-3).
- 2) OHIM ponosi własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącą.
- 3) Interwenient ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 158 z 5.7.2003

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 października 2005 r. — Biofarma przeciwko OHIM

(Sprawa T-154/03) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe ARTEX — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ALREX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2006/C 10/37)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Biofarma SA (Neuilly-sur-Seine, Francja) [Przedstawiciele: adwokaci V. Gil Vega, A. Ruiz López i D. Gonzalez Maroto]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciele: W. Verburg i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Bausch & Lomb Pharmaceuticals Inc. (Tampa, Floryda, Stany Zjednoczone) [Przedstawiciel: adwokat S. Klos]

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 listopada 2005 r. — Focus Magazin Verlag GmbH przeciwko OHIM

(Sprawa T-275/03) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego Hi-FOCuS — Wcześniejszy krajowy słowny znak towarowy FOCUS — Zakres badania przeprowadzanego przez Izbę Odwoławczą — Ocena dowodów przedstawionych przed Izbą Odwoławczą)

(2006/C 10/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Focus Magazin Verlag GmbH (Monachium, Niemcy) [Przedstawiciel(-e): U. Gürtler, adwokat]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego [Przedstawiciel(-e): A. von Mühlendahl, B. Müller i G. Schneider]

Uczestnikiem(-ami) postępowania przed Izbą Odwoławczą był/była(byli) również: ECI Telecom Ltd (Petach Tikva, Izrael)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 kwietnia 2003 r. (sprawa R 913/2001-4) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Focus Magazin Verlag GmbH i ECI Telecom Ltd

Sentencja wyroku

1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 kwietnia 2003 r. (sprawa R 913/2001-4).

2) Strona pozwana zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 251 z 18.10.2003

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 listopada 2005 r. – Righini przeciwko Komisji

(Sprawa T-145/04) (¹)

(Urzędnicy — Pracownicy zatrudnieni na czas określony — Grupa i stopień zaszeregowania — Zaszeregowanie w wyższej grupie)

(2006/C 10/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Elisabetta Righini (**Bruksela, Belgia**) [Przedstawiciel: É. Boigelot, avocat]

Strona pozwana: **Komisja Wspólnot Europejskich** [Przedstawiciele: V. Joris i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy, wspierani przez D. Waelbroeck, avocat]

Przedmiot sprawy

Uchylenie decyzji Komisji o zaszeregowaniu skarżącej z dniem rozpoczęcia służby w grupie A7 stopniu 3, niezależnie od tego czy jako pracownika zatrudnionego na czas określony, czy urzędnika w okresie próbnym i — stosownie do potrzeb — uchylenie decyzji z dnia 21 stycznia 2004 r. o nieuwzględnieniu zażalenia skarżącej.

Sentencja wyroku

1. Skarga zostaje oddalona.
2. Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 179 z 10.7.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 października 2005 r. — First Data i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-28/02) (¹)

(Konkurencja — Artykuł 81 WE — System kart płatniczych Visa — Zasada zabraniająca włączania sprzedawców do systemu bez wydawania kart — Atest negatywny — Zasada zniesiona w trakcie postępowania — Interes prawny — Umorzenie postępowania)

(2006/C 10/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: First Data Corp. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone), FDR Ltd (Dover, Delaware, Stany Zjednoczone) i First Data Merchant Services Corp. (Sunrise, Floryda, Stany Zjednoczone) [Przedstawiciele: początkowo adwokaci P. Bos i M. Nissen, a następnie P. Bos]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: początkowo pełnomocnicy R. Wainwright, W. Wils i V. Superti, a następnie R. Wainwright i T. Christoforou]

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności art. 1 tiret piąte decyzji Komisji 2001/782/WE z dnia 9 sierpnia 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 Traktatu WE oraz art. 53 Porozumienia EOG (Sprawa COMP/29.373 — Visa International) (Dz.U. L 293, str. 24)

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Skarżące i Komisja ponoszą swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 października 2005 r. — Ouariachi/Komisja Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-124/04) ⁽¹⁾

(Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie — Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Szkoda i krzywda wyrządzona przez pracownika przy wykonywaniu jego funkcji — Brak związku przyczynowego)

(2006/C 10/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jamal Ouariachi (Rabat, Maroko) [Przedstawiciele: F. Blanmailland oraz C. Verbrouck, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: F. Dintilhac oraz G. Boudot, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę, jakich skarżący miał doznać w wyniku czynu bezprawnego zarzucanego przez niego pracownikowi Delegacji Komisji w Chartumie (Sudan).

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście bezzasadna.
- 2) Skarżący ponosi koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 30.04.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 października 2005 r. — GAEC Salat przeciwko Komisji

(Sprawa T-89/05) ⁽¹⁾

(Skarga na bezczynność — Skarga dotycząca chronionej nazwy pochodzenia „Salers” — Rozporządzenie (WE) nr 828/2003 — Zajęcie stanowiska przez Komisję — Ocywista niedopuszczalność)

(2006/C 10/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: GAEC Salat (Farges, Francja) [Przedstawiciel: adwokat F. Delpeuch]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: F. Clotuche-Duvieusart, pełnomocnik]

Przedmiot sprawy

Skarga na bezczynność mająca na celu stwierdzenie, że Komisja odmówiła orzeczenia w sprawie skargi wniesionej przez stronę skarżącą na Republikę Francuską.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2005

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2005 r. — Schierhorst przeciwko Komisji

(Sprawa T-374/05)

(2006/C 10/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rainer Johannes Schierhorst (Georgetown, Gujana) [Przedstawiciel(-e): S. Rodrigues, A. Jaume, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego oddalającej zażalenie skarżącego, wraz z decyzją o powołaniu na urządznika z dnia 5 stycznia 2005 r. w zakresie, w jakim ustala jego grupę zaszeręgowania na podstawie art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego oraz stopień na podstawie obecnego art. 32 regulaminu pracowniczego;
- wskazanie organowi powołującemu skutków, jakie niesie z sobą uchylenie zaskarżonych decyzji, w szczególności zaklasyfikowania skarżącego do grupy zaszeręgowania A*10, stopnia 4 z mocą wsteczną od dnia 1 lutego 2005 r., daty wejścia w życie decyzji z dnia 11 października 2004 r. o powołaniu;
- ewentualnie, zasądzenie od Komisji odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżącą przez to, że nie została zaklasyfikowana do grupy zaszeręgowania A*10, stopień 4 od dnia 1 lutego 2005 r., daty wejścia w życie decyzji z dnia 5 stycznia 2005 r. o powołaniu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Przechodząc pomyślnie konkurs otwarty COM/A/1/02 dla administratorów w grupie zaszerogowania A7/A6 w dziedzinie „rolnictwo”, skarżący został powołany na urzędnika na podstawie zaskarżonej decyzji z dnia 5 stycznia 2005 r. Zgodnie z art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego, skarżący został zaklasyfikowany do nowej grupy zaszerogowania A*6, niższej niż wcześniejsze grupy zaszerogowania A7/A6 odpowiadające grupom zaszerogowania A*8/A*10 w nowym systemie.

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi identyczne zarzuty jak zarzuty podnoszone przez skarżącą w sprawie T-207/05 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 6.8.2005, str. 36.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2005 r. — Seegmuller przeciwko Komisji

(Sprawa T-377/05)

(2006/C 10/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Magali Seegmuller (Uccle, Belgia) [Przedstawiciel: K.H. Hagenaar, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego Komisji Europejskiej z dnia 5 lipca 2005 r., która nie pozwala skarżącej na faktyczne podjęcie zatrudnienia i służby w przedstawicielstwie w Konarze w Gwinei w charakterze szefa administracyjnego tego przedstawicielstwa;
- uznanie co do zasady roszczeń odszkodowawczych skarżącej, których wysokość określona zostanie później, wynikających z wyrządzonej przez stronę pozwaną szkody majątkowej i krzywdy;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania oraz wydatkami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, pracownik kontraktowy Komisji, zgłosiła swą kandydaturę na stanowisko szefa administracyjnego w Kongo w Braz-

zaville (ogłoszenie COM/2004/2982/F). W dniu 5 stycznia 2005 r. poinformowano ją, że przeszła pomyślnie przez panel. Zapytana przez DG ds. Stosunków Zewnętrznych Komisji, czy byłaby gotowa zaakceptować inne przedstawicielstwo, skarżąca wyraziła zgodę na zatrudnienie w Gwinei w Konakrze.

Zgodnie z istniejącą praktyką, skarżąca odbyła badania lekarskie w związku z wyjazdem do przedstawicielstwa w Gwinei w Konakrze. W piśmie z dnia 17 marca 2005 r. lekarz Komisji stwierdził, że skarżąca nie posiada sprawności fizycznej wymaganej do pełnienia służby w tym przedstawicielstwie. Skutkiem tego pisma było powiadomienie skarżącej przez DG ds. Stosunków Zewnętrznych, że podjęcie przez nią służby w Gwinei w Konakrze nie jest możliwe. Skarżąca wniosła zatem zażalenie na tę ostatnią decyzję, oddalone decyzją z dnia 5 lipca 2005 r.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi rzekomy brak kompetencji dyrektora DG ds. Stosunków Zewnętrznych do wydania decyzji z dnia 15 kwietnia 2005 r., a także nadużycie władzy. Podnosi ponadto błędy w ocenie ze strony lekarza Komisji, którego raport z dnia 17 marca 2005 r. nie stwierdzał jej zdaniem istnienia żadnego zrozumiałego związku między zawartymi w niej ustaleniami medycznymi a wnioskami, jakie z nich wyciągnął.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2005 r. — Marengo przeciwko Komisji

(Sprawa T-378/05)

(2006/C 10/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Giuliano Marengo (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: A. Pappalardo, M. Merola, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie ustalenia wynagrodzenia skarżącego za styczeń 2005 r. (ostatni miesiąc służby)
- w zakresie, w jakim to ustalenie nie uwzględnia wzrostu wynagrodzenia podstawowego przewidzianego w art. 7 ust. 4 załącznika XIII regulaminu pracowniczego
- w zakresie, w jakim przyjęto współczynnik wynoszący 0,9982852 zamiast 1;

- uchylenie decyzji o przyznaniu i obliczeniu emerytury skarżącego, wydanej w dniu 31 stycznia 2005 r. przez kierownika wydziału rent i emerytur oraz ustalania praw indywidualnych
- w zakresie, w jakim nie uwzględnia wzrostu wynagrodzenia podstawowego przewidzianego w art. 7 ust. 4 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego
- w zakresie, w jakim w rubryce zaszeregowanie na dzień zakończenia służby widnieje liczba 0,9982852 zamiast 1;
- w zakresie, w jakim określa zaszeregowanie dla potrzeb emerytury jako A*16/03 zamiast A16*/06
- uchylenie decyzji z dnia 1 lipca 2005 r. wydanej przez dyrektora dyrekcji ds. spraw pracowniczych i administracyjnych (ADMIN.B. 2 — SHS/amd — D (05)15121), nieuwzględniającej dwóch zażeń skarżącego (N° R/266/05 et R/298/05),
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, były zastępca dyrektora służby prawnej Komisji, emerytowany od lutego 2005 r., był przed zakończeniem służby zaszeregowany w grupie A*16 i do końca 2004 r. miał korzystać ze wzrostu wynagrodzenia podstawowego przewidzianego w art. 7 ust. 4 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego. Zgodnie ze zmianami regulaminu, które weszły w życie w dniu 1 maja 2004 r., do jego wynagrodzenia zasadniczego znajdował zastosowanie współczynnik 0,9982852, odzwierciedlający różnicę między wynagrodzeniem zasadniczym dla jego grupy i stopnia według poprzedniego i aktualnego regulaminu.

W dniu 1 stycznia 2005 r. skarżący uzyskał stopień 6 w swojej grupie zaszeregowania. Ponieważ wynagrodzenia zasadnicze przewidziane dla tego stopnia w poprzednim i aktualnym regulaminie są takie same, skarżący uważa, że od tej chwili powinien być stosowany współczynnik „1”. Jednakże po tej dacie zarówno na ostatnim odcinku wynagrodzenia, jak i na decyzji o przyznaniu i obliczeniu emerytury widnieje współczynnik 0,9982852. Ponadto wzrost wynagrodzenia podstawowego przewidziany w art. 7 ust. 4 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego nie został uwzględniony w jego wynagrodzeniu za styczeń, a w konsekwencji nie został uwzględniony przy ustalaniu emerytury, naliczanej w oparciu o wynagrodzenie za ten miesiąc. Wreszcie, w decyzji o obliczeniu emerytury zaszeregowano go, jego zdaniem, w trzecim stopniu jego grupy zamiast w szóstym.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi naruszenie art. 2 ust. 2 i art. 7 ust. 4 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego. Powołuje się również na naruszenie jego uzasadnionych

oczekiwań, wynikających z informacyjnego obliczenia emerytury, którego dokonał przy użyciu narzędzi informatycznych („kalkulator”), udostępniony pracownikom Komisji. Zdaniem skarżącego, kalkulator uwzględniał wzrost wynagrodzenia przy ustalaniu emerytury.

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2005 r. — Zuffa przeciwko OHIM

(Sprawa T-379/05)

(2006/C 10/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zuffa, LLC (Las Vegas, USA) [Przedstawiciele: S. Małynicz, barrister, M. Blair, solicitor]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 8 sierpnia 2005 r. w sprawie R 24/2005-1,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ULTIMATE FIGHTING” dla towarów i usług zaliczanych do klas 9, 16, 25, 28 i 41 — zgłoszenie nr 2 766 590

Decyzja eksperta: Odmowa rejestracji w odniesieniu do wszystkich towarów i usług wymienionych w zgłoszeniu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Wyrażenie „ULTIMATE FIGHTING” jako całość nie jest nazwą rodzajową ani potoczną wszystkich towarów i usług wymienionych w zgłoszeniu. Izba Odwoławcza nie przeprowadziła właściwej analizy znaku jako całości w odniesieniu do wszystkich towarów i usług objętych zgłoszeniem.

**Skarga wniesiona w dniu 10 października 2005 r. —
Buendía Sierra przeciwko Komisji**

(Sprawa T-380/05)

(2006/C 10/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: José Luis Buendía Sierra (Bruksela, Belgia)
[Przedstawiciele: M. van der Woude, V. Landes, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej o przyznaniu mu tylko czterech punktów pierwszeństwa dykcji generalnej w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004, potwierdzonej i ostatecznej wskutek decyzji organu powołującego oddalającej jego wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy;
- uchylenie decyzji organu powołującego o nieprzyznaniu mu żadnego specjalnego punktu pierwszeństwa „Komitetu ds. awansowania w związku z pracą świadczoną w interesie instytucji” w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004;
- uchylenie decyzji organu powołującego o przyznaniu mu w sumie 20 punktów w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004 oraz w sumie 40 punktów do awansowania do grupy zaszerogowania A4 w trakcie tego postępowania; listy zasług urzędników grupy A5 w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004; listy urzędników awansowanych do grupy A4 w ramach postępowania w 2004 r. oraz, w każdym z tych przypadków, decyzję o niewpisaniu jego nazwiska na owe listy;
- uchylenie, jeżeli okaże się to konieczne, decyzji o oddaleniu zażalenia;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi zarzuty podobne to zarzutów podniesionych już przez niego w jego sprawie T-311/04. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz. U. C 262 z 23.10.2004 r., str. 44.

**Skarga wniesiona w dniu 10 października 2005 r. — Di
Bucci przeciwko Komisji**

(Sprawa T-381/05)

(2006/C 10/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vittorio Di Bucci (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: M. van der Woude, V. Landes, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie formalnej decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej o przyznaniu mu tylko czterech punktów pierwszeństwa dykcji generalnej w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004, potwierdzonego i ostatecznego wskutek wydania przez dyrektora generalnego decyzji oddalającej jego wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy;
- uchylenie decyzji dyrektora generalnego ds. personelu i administracji o nieprzyznaniu mu żadnego specjalnego punktu pierwszeństwa „Komitetu ds. awansowania w związku z pracą świadczoną w interesie instytucji” („PPCP”) w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004;
- uchylenie decyzji dyrektora generalnego ds. personelu administracji o przyznaniu mu w sumie 20 punktów w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004 oraz w sumie 40 punktów do awansowania do grupy zaszerogowania A4 w trakcie tego postępowania; listy urzędników, którym przyznano PPCP, listy zasług urzędników grupy A5 w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004 Komitetu ds. awansowania; listy urzędników awansowanych do grupy A4 w ramach postępowania w 2004 r. oraz, w każdym z tych przypadków, decyzję o nie wpisaniu jego nazwiska na owe listy;
- uchylenie, jeżeli okaże się to konieczne, decyzji o oddaleniu zażalenia;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi zarzuty podobne to zarzutów podniesionych w sprawie T-311/04. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz. U. C 262 z 23.10.2004 r., str. 44.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2005 r. — Wilms przeciwko Komisji**(Sprawa T-386/05)**

(2006/C 10/49)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Günter Wilms (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: M. van der Woude, V. Landes, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie formalnej decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej o przyznaniu mu tylko czterech punktów pierwszeństwa dyrekcyjnej w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004, potwierdzonego i ostatecznego wskutek wydania przez dyrektora generalnego decyzji oddalającej jego wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy;
- uchylenie decyzji dyrektora generalnego ds. personelu i administracji o nieprzyznaniu mu żadnego specjalnego punktu pierwszeństwa „Komitetu ds. awansowania w związku z pracą świadczoną w interesie instytucji” („PPCP”) w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004;
- uchylenie decyzji dyrektora generalnego ds. personelu administracji o przyznaniu mu w sumie 20 punktów w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004 oraz w sumie 40 punktów na potrzeby awansowania do grupy szaszerowania A4 w trakcie tego postępowania; listy urzędników, którym przyznano PPCP, listy zasług urzędników grupy A6 w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004 Komitetu ds. awansowania; listy urzędników awansowanych do grupy A5 w ramach postępowania w 2004 r. oraz, w każdym z tych przypadków, decyzję o niewpisaniu jego nazwiska na wspomniane listy;
- uchylenie, jeżeli okaże się to konieczne, decyzji o oddaleniu zażalenia;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi zarzuty podobne to zarzutów podniesionych w sprawie T-311/04. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz. U. C 262 z 23.10.2004 r., str. 44.

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2005 r. — Chatziioannidou przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-387/05)**

(2006/C 10/50)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Chatziioannidou (Auderghem, Belgia) [Przedstawiciel: S. A. Pappas, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 8 lipca 2005 r. nieuwzględniającej zażalenia skarżącej na decyzję dotyczącą przeniesienia praw do emerytury do systemu wspólnotowego.
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędniczka Komisji, złożyła wniosek o przeniesienia do systemu wspólnotowego jej praw do emerytury nabytych w Grecji przed rozpoczęciem służby w Komisji. W skardze kwestionuje sposób obliczenia liczby lat podlegających uwzględnieniu zgodnie z systemem wspólnotowym na podstawie przeniesionego kapitału. Podnosi także, że przed wprowadzeniem euro Komisja przeliczała przeniesiony kapitał na walutę inną niż frank belgijski nie na podstawie kursu obowiązującego w dniu przeliczania, lecz na podstawie kursu średniego, który miał odzwierciedlać wahania kursowe w okresie płacenia składek. Jednakże po upływie okresu przejściowego wprowadzenia euro, to jest począwszy od dnia 1 stycznia 2002 r., Komisja nie używa już tej metody obliczania, lecz bierze pod uwagę kwotę w euro przekazaną przez kasy krajowe.

Skarżąca uważa, że zaniechanie metody kursu średniego powoduje w jej przypadku wyraźne zmniejszenie liczby lat przyznanych jej lat. Na tej podstawie podnosi naruszenie art. 3 rozporządzenia Rady nr 1103/97, stanowiącego, że wprowadzenie euro nie skutkuje zmianą żadnego warunku aktu prawnego. Podnosi ponadto naruszenie zasady niedyskryminacji w ten sposób, że urzędnikowi zostaje przyznana różna liczba lat w zależności od tego, czy złożył wniosek przed czy po wprowadzeniu euro, mimo iż znajduje się w dokładnie takiej samej sytuacji.

Skarga wniesiona w dniu 20 października 2005 r. — Grünheid przeciwko Komisji**(Sprawa T-388/05)**

(2006/C 10/51)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Sabine Grünheid (Overijse, Belgia) [Przedstawiciel(-e): E. Boigelot, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji z dnia 6 października 2004 r., ogłoszonej w dniu 18 listopada 2004 r. w zakresie, w jakim dotyczy klasyfikacji skarżącej do grupy zaszergowania A*8, jak również uchylenie wszystkich aktów po niej następujących lub z nią związanych;
- uchylenie poprawionej decyzji z dnia 6 lipca 2005 r., ogłoszonej w dniu 12 lipca 2005 r., oddalającej zażalenie skarżącej, które zostało odnotowane w dniu 18 lutego 2005 r. pod sygnaturą R/162/05;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, zatrudniona w charakterze urzędnika przez Komisję w 2003 r., kwestionuje na podstawie tej skargi ostateczną klasyfikację do byłej grupy zaszergowania A7, obecnie A*8. Uważa ona, że w świetle doświadczeń zawodowych nabytych przed tym zatrudnieniem, które miałyby wynosić ponad 12 lat, powinna była zostać zaklasyfikowana do grupy zaszergowania A6, obecnie A*10.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi naruszenie art. 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004 r., decyzji Komisji dotyczących kryteriów stosowanych przy powołaniu do grupy zaszergowania, wytycznych administracyjnych dotyczących klasyfikacji nowych urzędników, jak również podnosi oczywisty błąd w ocenie. Skarżąca twierdzi ponadto, że doszło do naruszenia zasady równości traktowania, gdyż Komisja w przeszłości dokonywała klasyfikacji urzędników posiadających kwalifikacje niższe lub takie same jak skarżąca do wyższych grup zaszergowania. Wreszcie skarżąca podnosi naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku staranności.

Skarga wniesiona w dniu 20 października 2005 r. — Ole Eistrup przeciwko Parlamentowi Europejskiemu**(Sprawa T-389/05)**

(2006/C 10/52)

*Język postępowania: duński***Strony**

Strona skarżąca: Ole Eistrup (Knebel, Dania) [Przedstawiciel(-e): S. E. Hjelmberg, advokat]

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji strony pozwanej z dnia 13 grudnia 2004 r. oraz jej odpowiedzi z dnia 12 lipca 2005 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego odszkodowania w wysokości 203 357 EUR za utracone wynagrodzenie w okresie od 1 czerwca 1998 r. do 1 września 2002 r., wraz z odsetkami;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego 200 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, wraz z odsetkami;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, który jest zatrudniony w wydziale tłumaczeń na język duński Parlamentu, po wykorzystaniu urlopu z przyczyn osobistych od 1 sierpnia 1992 r. do 31 lipca 1996 r. poprosił o przywrócenie na stanowisko. Przywrócenie okazało się jednak możliwe dopiero od dnia 1 października 2002 r., gdyż wcześniej Parlament nie był w stanie ustalić wolnego stanowiska odpowiadającego kategorii zatrudnienia skarżącego oraz jego kwalifikacjom.

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi, że wypełnił on swój obowiązek ograniczenia straty w związku z żądaniem zwrotu utraconego wynagrodzenia.

Skarżący podnosi również, że sprzeczne z prawem traktowanie przez stronę pozwaną jego sprawy spowodowało u niego stan niepewności i niepokoju, i że zachowanie strony pozwanej stanowi oczywiste naruszenie praw skarżącego oraz zaufania, jakie każdy obywatel powinien pokładać we wspólnotowym systemie prawnym.

Skarga wniesiona w dniu 17 października 2005 r. — Pickering przeciwko Komisji**(Sprawa T-393/05)**

(2006/C 10/53)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Stephen Pickering (La Hulpe, Belgia) [Przedstawiciel(-e): N. Lhoëst, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- unieważnienie informacji o wynagrodzeniu skarżącego za grudzień 2004 r., styczeń 2005 r. i luty 2005 r. oraz kolejnych, gdyż stosują bezprawne przepisy rozporządzenia nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich, jak również rozporządzenia nr 856/2004 ustalającego nowe współczynniki korygujące i rozporządzenia nr 31/2005 przyjmującego te współczynniki,
- ewentualnie, uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 4 lipca 2005 r. oddalającej zażalenie skarżącego (R/299/05),
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Komisji, pochodzi ze Zjednoczonego Królestwa. Przed wejściem w życie rozporządzenia nr 723/2004⁽¹⁾ zmieniającego regulamin pracowniczy skarżący regularnie korzystał z możliwości przelewu części swojego wynagrodzenia do kraju pochodzenia. Zgodnie z obowiązującymi zasadami, część podlegająca przelewowi była powiększona o kwotę wynikającą z zastosowania „współczynnika korygującego” odzwierciedlającą różnicę kosztów utrzymania pomiędzy państwem zamieszkania a państwem pochodzenia.

W przeciwieństwie do wcześniejszej sytuacji, nowy regulamin pracowniczy przewiduje rygorystyczne warunki dla dokonywania takich przelewów. Ponadto stosowany „współczynnik korygujący” nie jest już równy współczynnikowi stosowanemu do wynagrodzeń urzędników zatrudnionych w państwie przelewu. Ci ostatni korzystają ze współczynnika obliczanego na podstawie kosztów utrzymania w stolicy tego państwa, podczas gdy współczynnik stosowany do przelewu jest obliczany na podstawie średnich kosztów utrzymania w państwie przelewu. Wreszcie nowe przepisy uchylają zastosowanie współczynnika korygującego do rent i emerytur.

Na poparcie swojej skargi, w zakresie, w jakim dotyczy ona przelewu wynagrodzenia do kraju pochodzenia, skarżący

podnosi zarzut bezprawności rozporządzenia nr 723/2004, zwracając uwagę po pierwsze na błędne uzasadnienie tego rozporządzenia. Ponadto podnosi on naruszenie zasady równości traktowania, gdyż nowy system przewiduje zastosowanie innego współczynnika wobec urzędników pełniących obowiązki w państwie przelewu. Skarżący wskazuje również, że doszło do naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, zasady praw nabytych oraz pewności prawa, jak również obowiązku staranności.

Co do systemu emerytalno-rentowego, oprócz powyższych trzech zarzutów, skarżący podnosi zarzut naruszenia swobody wyboru miejsca zamieszkania byłych urzędników, w związku z tym, że faworyzuje miejsce zamieszkania, po zakończeniu służby, w państwie, w którym koszty utrzymania są niższe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniające Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich jak również Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot, Dz.U. L 124 z 27.4.2004, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 17 października 2005 r. — Valero Jordana przeciwko Komisji**(Sprawa T-394/05)**

(2006/C 10/54)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Gregorio Valero Jordana (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: M. Merola, I. van Schendel, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— uchylenie

- a) decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej o nieprzyznaniu mu w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004 punktów pierwszeństwa w oparciu o art. 5 ust. 2 lit. a) ogólnych przepisów wykonawczych do art. 45 regulaminu pracowniczego, jak wynika z systemu informatycznego Sysper 2, potwierdzonej przez decyzję organu powołującego z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie oddalenia skargi wniesionej przez skarżącego w dniu 4 października 2004 r.

- b) przyznania w postępowaniu w sprawie awansowania w roku 2004 punktów z odwołania przyznanych z innych powodów niż ocena zasług w czasie, punktów pierwszeństwa za prace w interesie instytucji i przejściowych punktów pierwszeństwa;
 - c) jeżeli chodzi o punkty, o których mowa w lit. b), powyżej listy zasług urzędników grupy A5 w ramach postępowania w sprawie awansowania w roku 2004 opublikowanej w Information administratives (informacje administracyjne) nr 114-2004 z dnia 20 września 2004 r. i nr 119-2004 z dnia 27 września 2004 r., listy urzędników awansowanych do grupy A4 w ramach postępowania w 2004 r. opublikowanej w Information administratives nr 130-2004 z dnia 30 listopada 2004 r.; a także decyzji o niewpisaniu skarżącego na wspomniane listy;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi zarzuty podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-385/04. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz. U. C 284 z 20.11.2004 r., str. 27.

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2005 r. — Tesoka przeciwko Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy

(Sprawa T-398/05)

(2006/C 10/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sabrina Tesoka (Overijse, Belgia) [Przedstawiciel: J.-L. Fagnart, avocat]

Strona pozwana: Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy

Żądania strony skarżącej

- uchylenie jednoznacznie odmownej decyzji z dnia 14 października 2005 r.;
- stwierdzenie, że skarżący może otrzymać wszystkie świadczenia i korzyści przewidziane przez art. 17 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1860/76 w brzmieniu nadanym mu przez art. 1 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 1111/2005 z dnia 24 czerwca 2005 r., przysługujące jej w związku z rozwiązaniem przez nią umowy w dniu 2 sierpnia 2005 r.;

- zasądzenie od pozwanej odszkodowania, którego wysokość zgodnie z zasadą słuszności wynosi 35 000 euro powiększonych o odsetki za zwłokę w wysokości 7 % od dnia 2 sierpnia 2005 r.;
- obciążenie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący pracownikiem pozwanej od 2001 r. rozwiązał umowę w dniu 2 sierpnia 2005 r. w celu otrzymania korzyści finansowych przewidzianych przez rozporządzenie nr 1111/2005 dla pracowników, którzy rozwiążą umowy do dnia 4 sierpnia 2005 r. Wnosząc niniejszą skargę skarżący podnosi, że pozwana oddaliła jej wniosek o wypłatę przysługujących jej świadczeń i wydanie dokumentów wymaganych dla otrzymania świadczeń socjalnych w państwie jej miejsca zamieszkania i wnosi o uchylenie tej odmownej decyzji oraz naprawienie domniemanych szkód.

Skarżący uzasadnia swoją skargę powołując się na naruszenie art. 17 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 1860/76 w brzmieniu nadanym mu przez art. 1 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 1111/2005, naruszenie art. 28a Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, naruszenie przepisów rozporządzenia Komisji nr 91/88 z dnia 13 stycznia 1988 r. oraz na naruszanie jej uzasadnionego oczekiwania.

Skarga wniesiona w dniu 21 października 2005 r. — Wils przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-399/05)

(2006/C 10/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Dieter Wils (Altrier, Luksemburg) [Przedstawiciel(-e): G. Vandersanden, C. Ronzi, avocats]

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- unieważnienie informacji o wynagrodzeniu skarżącego za styczeń 2005 r., ze skutkiem wstecznym od dnia 1 lipca 2004 r. w zakresie, w jakim zawiera ona wzrost wysokości składki do systemu emerytalno-rentowego do 9,75 % a stąd zwrot części składki odpowiadającej temu wzrostowi. W rezultacie — w kolejnych informacjach o wynagrodzeniu — przywrócenie wysokości składki na poziomie ustalonym przed dniem 1 lipca 2004 r.;
- obciążenie pozwanego w całości kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Parlamentu, kwestionuje na podstawie swojej skargi wzrost składki do systemu emerytalno-rentowego do 9,75 %, ustalony na podstawie załącznika XII do regulaminu pracowniczego, który wszedł w życie w dniu 1 maja 2004 r. Na poparcie swoich żądań, podnosi on bezprawność wspomnianego załącznika zważywszy na art. 83 ust. 4 regulaminu pracowniczego, w jego brzmieniu obowiązującym przed 1 maja 2004 r. Przepis ten miał na celu umożliwienie zmiany spornej składki jedynie dla zagwarantowania równowagi aktuarialnej. Otóż, skarżący uważa, że o rozpatrywanym wzroście postanowiono z innych powodów, tzn. dla pokrycia wcześniej istniejącego deficytu we wspólnotowym systemie emerytalno-rentowym.

Ponadto, skarżący twierdzi, że kryteria używane przez Eurostat w celu obliczenia równowagi aktuarialnej opierają się na parametrach, które doprowadziły do błędnych obliczeń. Podnosi również naruszenie zasady proporcjonalności, gdyż rozpatrywany wzrost wychodzi ponad to co byłoby absolutnie konieczne dla ponownego ustalenia równowagi aktuarialnej. Wreszcie, skarżący podnosi naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, stworzonych przez to, że Parlament jasno dał do zrozumienia, że pozwoli na zmianę wysokości składki tylko dla ścisłego przestrzegania równowagi aktuarialnej.

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2005 r. — MyTravel Group plc przeciwko Komisji

(Sprawa T-403/05)

(2006/C 10/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżąca: MyTravel Group plc (Rochdale, Zjednoczone Królestwo) [reprezentowana przez: D. Pannicka, QC, A. Lewisa, Barrister, M. Nicholsona, S. Cardell, B. McKenna, Solicitors]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania skarżącej:

- stwierdzenie nieważności w całości lub, alternatywnie, w określonej przez Sąd części, decyzji Komisji zawartej w dwóch pismach z dnia 5 września 2005 r. oraz z dnia 12 października 2005 r. skierowanych do prawnika skarżącej, odmawiającej skarżącej dostępu do sprawozdania przygotowanego przez Komisję zgodnie z wyrokiem Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie T-342/99

Airtours przeciwko Komisji oraz do licznych projektów, dokumentów roboczych i notatek, zarówno tych, które dotyczyły wspomnianego sprawozdania, jak i tych, które zostały zawarte w aktach sprawy zakończonej decyzją Komisji, której nieważność została stwierdzona w rzeczonym wyroku;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i podstawowe argumenty:

Skarżąca, która wówczas nosiła nazwę „Airtours plc” wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej połączenia skarżącej z inną spółką. Wyrokiem w sprawie T-342/99 Airtours przeciwko Komisji Sąd zgodnie z żądaniem skarżącej stwierdził nieważność tej decyzji. Następnie skarżąca wniosła kolejną skargę (sprawa T-212/03 MyTravel przeciwko Komisji) w celu dochodzenia odszkodowania, które jej zdaniem poniosła w wyniku błędów Komisji i naruszenia przez nią prawa wspólnotowego w postępowaniu, doprowadziło do stwierdzenia nieważności.

W ramach tego drugiego postępowania, skarżąca opierając się na rozporządzeniu nr 1049/2001, (¹) wniosła do Komisji o udzielenie jej dostępu do sprawozdania przygotowanego przez służby Komisji zgodnie z wyrokiem, jak również do licznych projektów, dokumentów roboczych i notatek, zarówno tych, które dotyczyły wspomnianego sprawozdania, jak i tych, które zostały zawarte w aktach sprawy zakończonej decyzją Komisji, której nieważność została stwierdzona. Zaskarżoną decyzją Komisja oddaliła wniosek skarżącej, stwierdzając, iż należało zastosować wyjątki z art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczące ochrony postępowania sądowego i porady prawnej, celu kontroli, śledztwa i audytu lub ochrony procesu podejmowania decyzji przez Komisję.

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji. Nie zgadza się ona w szczególności z ustaleniem Komisji, jakoby niektóre dokumenty nie powinny być ujawniane w celu ochrony postępowania sądowego, i uważa, że nie powinno się dopuszczać do tego, aby Komisja mogła opierać się na konieczności ochrony dawnych postępowań sądowych, takich jak już zakończone postępowanie w sprawie T-342/99, w celu odmówienia ujawnienia dokumentów, które są kluczowe dla rzetelnego rozstrzygnięcia innego toczącego się postępowania.

Co się tyczy ochrony śledztwa, skarżąca uważa, że ocena przez Komisję zgłoszenia planowanego połączenia nie jest śledztwem w rozumieniu tego wyjątku oraz że wyjątek ten nie znajduje zastosowania do badań wewnętrznych, ani też w żadnym wypadku do badań zakończonych. Skarżąca twierdzi ponadto, że ujawnienie akt nie stanowi zamachu na cel śledztwa w podobnych postępowaniach w sprawie połączenia. Skarżąca kwestionuje również twierdzenie Komisji jakoby wewnętrzny audyt mający na celu usprawnienie postępowania administracyjnego nie byłby audytem niezależnym, gdyby podano do publicznej wiadomości jego zalecenia i wyniki.

Wreszcie skarżąca uważa, że Komisja nie wykazała, że ujawnienie akt poważnie zaszkodziłoby procesowi podejmowania przez nią decyzji, ponieważ skoro sprawozdanie, o którego ujawnienie wniesiono nie dotyczy sposobu, w jaki decyzje zostaną podjęte w przyszłości, lecz sposobu, w jaki nieprawidłowo zostały podjęte w przeszłości, to jawność nie może być utożsamiana z zewnętrzną presją i wnioskowane ujawnienie nie będzie miało żadnego wpływu na stabilność porządku prawnego Wspólnoty.

Skarżąca podnosi wreszcie, iż istniejące względy nadrzędnego interesu ogólnego przemawiają za ujawnieniem wnioskowanych dokumentów.

(¹) Dz.U. L 145, 31/05/2001, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2005 r. — Cavallaro przeciwko Komisji

(Sprawa T-406/05)

(2006/C 10/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Cavallaro (Rzym, Włochy) [Przedstawiciel(-e): Carlo Forte, avvocato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego o sygn. ADMIN.B.2-ABF/adm-D(05)18560 z dnia 10 sierpnia 2005 r.;
- ewentualnie, postanowienie o przywróceniu terminów na wniesienie skargi o uchylenie decyzji ADMIN-B-3 nr 10577 z dnia 27 lutego 2002 r. oraz decyzji nr 53089 z dnia 14 listopada 2002 r.;
- ewentualnie i alternatywnie w stosunku do poprzedniego żądania, uznanie za dopuszczalny zarzut bezprawności zmierzający do tego, by decyzje ADMIN-B-3 nr 10577 z dnia 27 lutego 2002 r. oraz nr 53089 z dnia 14 listopada

2002 r. zostały uznane za nieważne, uznając prawo skarżącego do wypłaty kwot równych dodatkowi zagranicznemu poczynszowi od dnia 1 grudnia 2001 r. oraz za cały okres służby pełnionej w Komisji Wspólnot Europejskich w Brukseli, w tym zaległych wynagrodzeń i odsetek;

- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionuje decyzję organu powołującego z dnia 10 sierpnia 2005 r., na podstawie której odmówiono mu dodatku, o którym mowa w art. 4 załącznika VII Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich i wnosi o uznanie jego prawa do wypłaty kwot równych temu dodatkowi poczynszowi od dnia 1 marca 2005 r. za cały okres służby w przedstawicielstwie Komisji w Rzymie.

W tym zakresie należy przypomnieć, że już w 2002 r., gdy skarżący został zatrudniony przez Komisję, organ powołujący odmówił mu dodatku zagranicznego w wysokości 16 %, z uwagi na to, że podczas całego okresu odniesienia przy obliczaniu pięcioletniego okresu, o którym mowa w art. 4 ust.1 lit. a) drugie tiret załącznika VII do regulaminu pracowniczego, skarżący wykonywał działalność zawodową w Brukseli.

Skarżący został następnie przeniesiony do siedziby przedstawicielstwa Komisji w Rzymie i ponownie wniósł o przyznanie uprawnienia do tego dodatku. Niniejsza skarga dotyczy decyzji oddalającej ten nowy wniosek.

- Na poparcie swoich żądań, skarżący zwraca uwagę na niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. b) regulaminu pracowniczego
- oraz sprzeczności w uzasadnieniu, jak również błędu co do okoliczności faktycznych w zakresie dokumentacji dostarczonej za okres 1990-1995. Należy tu jeszcze raz powtórzyć, że skarżący zamieszkiwał poza terytorium Włoch od 1990 r. do 1995 r. i nie studiował we Włoszech od 1992 r. do 1995 r. W każdym razie twierdzenia Komisji sformułowane w zaskarżonej decyzji stoją w sprzeczności z twierdzeniami zawartymi w decyzjach z 2002 r.
- oraz sprzeczności w uzasadnieniu w związku z twierdzeniem jakoby skarżący zamieszkiwał na terytorium Włoch od lipca 1990 r. do lipca 1995 r. W tym zakresie należy zauważyć, że zwykłe oświadczenie skarżącego — sporządzone w czasie, gdy pracował jako członek personelu pomocniczego - na podstawie którego ustalono, że miejscem jego naboru jest Ariccia, we Włoszech, nie wystarczy aby wykazać, że miał on zamiar utrzymywać w tym miejscu swoje nawyki życiowe, a także zwykłe związki społeczne.

III

(Powiadomienia)

(2006/C 10/59)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 330 z 24.12.2005.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 315 z 10.12.2005.

Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

Dz.U. C 281 z 12.11.2005.

Dz.U. C 271 z 29.10.2005.

Dz.U. C 257 z 15.10.2005.

Dz.U. C 243 z 1.10.2005.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
